

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡς Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1999 • ΤΕΥΧΟΣ 7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νά μὴν ἔλθει ὁ πάπας στὴν Ἑλλάδα	σελ.	1
Ἡ Ἑλλάδα στό στόχαστρο τοῦ Βατικανοῦ	σελ.	2
Τηλεγράφημα Σεβ. Μητροπολίτου Φλωρίνης	σελ.	3
Ἐπιστολή 803 μοναχῶν στὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο	σελ.	3
Ἐπιστολή Καθηγητοῦ π. Θεοδώρου Ζήση	σελ.	4
Ἀνακοίνωση Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους Ἀθῶν	σελ.	5
«Στ' Διαχριστιανικό Συμπόσιο» στὴ Βέροια καὶ Θεσσαλονίκη	σελ.	7
Ἀγιορειτικός ἔλεγχος Πατριαρχικῶν λόγων	σελ.	8
Ἡ Πατριαρχικὴ ἀπάντησις	σελ.	13
Θρησκευτικός φανατισμός ἢ πιστότητα στὴν Ὁρθοδοξία;	σελ.	14
Νεοπαγανισμός γιὰ παιδιά	σελ.	16
Μακαριστοῦ Γέροντος Παΐσιου: Νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὴν Παράδοση	σελ.	17
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ.	18

ΝΑ ΜΗΝ ΕΛΘΕΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δικαιολογημένη ἀνησυχία κατέλαβε τούς Ὁρθοδόξους Ἑλληνας στό ἄκουσμα τῆς πληροφορίας ὅτι ὁ πάπας τῆς Ρώμης ἔχει ζητήσει ἐπίσημως νά ἐπισκεφθεῖ τὴν Ἑλλάδα. Ὡς δικαιολογία προβάλλεται ἡ ἐπιθυμία του «νά προσκυνήσει στὰ μέρη ἀπ' ὅπου πέρασε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος». Τό θέμα εἶναι πολύ σοβαρό. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τό λόγο καί ἡ «Παρακαταθήκη» φιλοξενεῖ στό τεῦχος αὐτό κείμενα σημαντικά ἀναφερόμενα στή σχεδιαζομένη ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στὴν Ἑλλάδα καί στίς ἀντιδράσεις πού ἤδη ἔχουν ἐκδηλωθεῖ.

Μέ τὴν ἐπιδιωκομένη ἐπίσκεψη τοῦ πάπα

στὴν Ἑλλάδα φαίνεται νά σχετίζεται Συνέδριο πού γίνεται ἀπό 4 ἕως 9 Σεπτεμβρίου στὴ Βέροια. Οἱ ἐκτιμήσεις εἶναι ὅτι ἡ παρουσία σ' αὐτό τοῦ ἀνωτάτου στελέχους τοῦ Βατικανοῦ καρδινάλιου Κάσιντυ ἔχει ὡς σκοπὸ νά δημιουργήσει τό κατάλληλο κλίμα γιὰ τὴν ἐπίσκεψη καὶ τοῦ πάπα τόν Δεκέμβριο.

Στὴ χρονικὴ περίοδο πού ἐγνωστοποιήθησαν τὰ ἀνωτέρω, εἶδε ἐπίσης τό φῶς τῆς δημοσιότητας βαρυσήμαντη ἐπιστολή τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέ τὴν ὁποία ἀσκεῖται ἔντονη ἀλλὰ τεκμηριωμένη κριτικὴ σέ λόγους τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, οἱ ὁποῖοι ἐ-

τραυμάτισαν την ὀρθόδοξο συνείδηση.

Ἡ «Παρακαταθήκη» εἶχε στά χέρια της τήν ἐπιστολή τῶν Ἁγιορειτῶν ἤδη ἀπό καιροῦ, ἔκρινεν ὁμως ὅτι ἡ δεοντολογία ἐπέβαλε νά δημοσιοποιηθεῖ πρῶτα καί ἡ πατριαρχική ἀπάντηση καί μετὰ νά γράψει σχετικῶς.

Παραθέτουμε λοιπόν ὀλόκληρο τό σπουδαῖο θεολογικά κείμενο τῆς ἐπιστολῆς τῶν Ἁγιορειτῶν καί σχόλιο στήν ἐξ 22 (!) σελίδων ἀπάντηση τοῦ Φαναρίου.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Λιά νά ἀποτραπῆ τό ἐνδεχόμενον νά ἔλθῃ στήν Ἑλλάδα ὁ παναιρεσιάρχης πάπας τῆς Ρώμης, ἔγιναν πρὸς τόν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλον σημαντικαί παρεμβάσεις μέ σκοπόν νά ἐνισχυθῆ ἡ ἀντίστασις του στάς πιέσεις πού δέχεται -κυρίως ἀπό τήν Πολιτεία καί τό Βατικανό- γιά νά πῆ τό ναί. Αἱ παρεμβάσεις ἔγιναν λίγο πρῖν συζητηθῆ τό αἴτημα τοῦ πάπα ἀπό τήν Ἐπιτροπήν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων καί ἀπό τήν Ἐπιτροπήν Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Δημοσιεύομεν κατωτέρω τά κείμενα τριῶν τέτοιων παρεμβάσεων πού ἔγιναν ἀπό τούς α) Σεβ. Μητρ. Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνου, β) 803 (!) ἡγουμένους, γερόντισσες μοναστηριῶν, καθηγητάς Πανεπιστημίου, κληρικούς, μοναχούς καί μοναχές καί γ) Πρωτ. Θεόδωρον Ζήσην, καθηγητήν Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. καί Πρόεδρον τοῦ «Ἰδρύματος Ὁρθοδόξων Σπουδῶν». Εἰς τήν συνέχειαν ἔλαβεν καί ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους σαφῆ θέσιν κατά τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πάπα μέ εἰδικήν ἀνακοίνωσιν πού ἐξέδωκε. Θέσιν ἔλαβε εἰς τās 17.8.1999 καί ὁ «Ἱερός Σύνδεσμος Κληρικῶν Ἑλλάδος»(Ι.Σ.Κ.Ε.) μέ ἀνακοίνωσιν τριῶν σελίδων ἡ ὁποία καταλήγει: «Λοιπόν, πλανεμένη πολιτικοθησκευτικέ ἄρχοντα τῆς Ρώμης, Ἐωσφόρε Πάπα: «Στήθι ἐκείθεν χάσμα γάρ μέγα ἐστήρικται μεταξύ ἡμῶν καί ὑμῶν...».

Δυστυχῶς αἱ ἐν λόγῳ Συνοδικαί Ἐπιτροπαί ἀπεφάσισαν **οὐδέν** καί ἐδηλώθη ὑπό τοῦ ἐκπροσώπου Τύπου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀρχιμ. Θεοκλήτου Κουμαριανοῦ εἰς συνέντευξιν του εἰς τήν ἐκπομπήν «Ἡ τελευταία λέξη» τοῦ δημοσιογράφου κ. Γιώργου Ἀντωνίου τοῦ Ραδ. Σταθμοῦ Antenna (29.7.1999) ὅτι «τό θέμα αὐτό θά συζητηθεῖ (τόν Ὁκτώβριον) ἀπό ὅλη τήν Ἱεραρχία καί

θά ληφθεῖ μία ἀπόφασις ἡ ὁποία βεβαίως θά ἱκανοποιεῖ πιστεύω ὅλους».

Αὐτό τό «θά ἱκανοποιεῖ ὅλους» μᾶς ἐμβάλλει εἰς ζωηράς ἀνησυχίας. Εἶναι δυνατόν καί οἱ Ὁρθόδοξοι καί τό Βατικανόν νά εἴμεθα εὐχαριστημένοι;

Τό πλέον ἀνησυχητικόν ὁμως εἶναι ὅτι ἡ Ἱεραρχία τοῦ Ὁκτωβρίου θά εὐρεθῆ **πρὸ τετελεσμένων γεγονότων**, διότι, συμφώνως πρὸς ἐγκύρους δημοσιογραφικάς πληροφορίας τό ναί τῆς Πολιτείας εἶναι ἤδη ἐξησφαλισμένον. Πρέπει λοιπόν τό ταχύτερον δυνατόν νά λάβῃ θέσιν ἡ Ἐκκλησία, συγκαλουμένης τῆς Ἱεραρχίας προκειμένου νά ἀποφανθῆ ἐπί κρισιμωτάτου θέματος. Διότι τόν Ὁκτώβριον θά εἶναι **πολύ ἀργά**.

Φοβούμεθα ἐπίσης ὅτι κινδύνους ἡμπορεῖ νά ἐγκυμονῆ καί ἡ παραπομπή εἰς πανορθόδοξον συνάντησιν τοῦ θέματος τῶν ἐπισκέψεων τοῦ πάπα εἰς Ὁρθοδόξους χώρας καθὼς διαβάζουμε εἰς τήν ἐφημερίδα «Τό Βῆμα» τῆς 6.8.1999. Οἱ φόβοι ὀφείλονται εἰς τό ὅτι αἱ περισσότεραι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐμπερίστατοι καθὼς εἶναι καί μέ τά τραύματα ἀπό τήν κομμουνιστικήν ἐμπειρίαν, ἔχουν μειωμένην ἱκανότητα νά εἰποῦν ὄχι εἰς τās ἀπαιτήσεις καί τούς ἐκδιασμούς τοῦ Βατικανοῦ τό ὁποῖον ζητεῖ ἀνταλλάγματα προκειμένου νά ἱκανοποιηθῆ ἡ ἐπιθυμία τῶν χωρῶν αὐτῶν δι' εἴσοδόν των εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν καί τό ΝΑΤΟ, εἴσοδον ἡ ὁποία φαντάζονται ὅτι θά λύσῃ τά τωρινά των οικονομικά κυρίως προβλήματα.

Καί μήν ξεχνοῦμε τήν ἀπάντησιν πού ἐδίδετο μέχρι τώρα εἰς ἀνάλογα παπικά αἰτήματα (καί τό 1995 διὰ τās ἐορταστικάς ἐκδηλώσεις εἰς Πάτμον): «Αἱ συνθήκαι δέν εἶναι ὄριμοι διὰ μίαν τοιαύτην ἐπίσκεψιν». Καί ἀπὸ τότε δέν ἤλλαξε τίποτε εἰς τήν στάσιν τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ, μᾶλλον, ἤλλαξεν, ἀλλά πρὸς τό χειρότερον.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΛΩΡΙΝΗΣ - 28 Ἰουλίου 1999

Μακαριώτατε,

Ἐπιτρέψατε εἰς ἐμέ, τόν γέροντα ἐπίσκοπον νά ἐνοχλήσω τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα διά σοβαρώτατον ζήτημα, προκαλοῦν μεγάλην ἀνησυχίαν εἰς τό ὀρθόδοξον πλήρωμα.

Κληρος καί λαός ἐναγωνίως ἐρωτοῦν ζητοῦντες σαφή ἀπάντησιν.

Ἔντονοι φῆμαι διαδίδονται, ὅτι ἐτοιμάζεται ἐπίσκεψις τοῦ πάπα εἰς τήν Ἑλλάδα μέ ἀφορμήν τήν εἴσοδον εἰς νέαν χιλιετίαν. Λέγεται, ὅτι ὁ ρωμαῖος ποντίφηξ, μετά τήν Ρουμανίαν, πρώτην ὀρθόδοξον χώραν ὅπου ἐπάτησε πόδα, προτίθεται τώρα νά ἐπιχειρήσῃ τό ἄλμα καί εἰς τήν πατρίδα μας, ἐρχόμενος ἐδῶ ὡς ἀρχηγός κράτους. Δέν γνωρίζω, Μακαριώτατε, ἐάν οἱ φῆμαι αὐταί ἀληθεύουν καί ποῖαι σκοπιμότητες ὑποκρύπτονται.

Ἐν γνωρίζω ὅτι τοιαύτη ἐπίσκεψις ἐπ' οὐ-

δενί πρέπει νά πραγματοποιηθῇ δι' εὐνοήτους ἱστορικούς λόγους, τόσον ἐκκλησιαστικούς ὅσον καί ἐθνικούς.

Ἐπιβάλλεται, ὅπως τήν στιγμή αὐτήν προτοιαύτης ἀξιώσεως ἀκουσθῇ πεπαρορησιασμένον τό «ὄχι» τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διά στόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἦγγικεν ἡ ὥρα δι' ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν. Ἐν ἀνάγκῃ συγκαλέσατε τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἵνα ἡ ἀπάντησις περιβληθῇ μεγαλύτερον κῦρος. Διερωμενῶν τά αἰσθήματα κλήρου καί λαοῦ τῆς ἀκριτικῆς μας περιφερείας καί μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά χειρισθῆτε τό ζήτημα κατά τρόπον ἀναπαύοντα τήν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν, διατελῶ.

Μετ' ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν
Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἑορδαίας
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 803 ΜΟΝΑΧΩΝ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ - 28 Ἰουλίου 1999

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Εὐλαβῶς προσκυνοῦμεν ἐξαιτούμενοι τήν ἁγίαν Ὑμῶν εὐχήν. Θεομότατα εὐχαριστοῦμεν διά τό τευχίδιον «Εὐλογία», τό ὅποιον προνοία καί πρωτοβουλία Ὑμῶν ἀποστέλλεται πρὸς ὅλας τὰς Ἱεράς Μονάς, ἐνημερῶνον αὐτάς κυρίως διά τό ἀλώδητον φρόνημα τῆς Ἀγίας καί Ἱεραῆς Συνόδου ἐπί θεμάτων δογματικῶν καί διεκκλησιαστικῶν σχέσεων.

Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι στοιχοῦντες τῇ Ἀγία Παραδόσει θεωρεῖτε τούς μοναχοὺς ὄχι ἀπλούς ὑποτακτικούς, ἀλλά συνεργούς, ἔχοντας γνώμην καί γνώσιν ἐπί καιριῶν θεολογικῶν θεμάτων.

Μέ ἐκπληξιν ὁμως καί ἀγωνίαν ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς κοσμικάς καί Ἐκκλησιαστικάς ἐφημερίδας τήν φημολογουμένην ἐπίσκεψιν εἰς τήν Ἑλλάδα (διά πρώτην φοράν μετά τό Σχίσμα!) τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης ἐπ' εὐκαιρία τοῦ Ἑορτασμοῦ τῶν 2.000 ἐτῶν ἀπό τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δήλωσις τοῦ ἐκπροσώπου Σας, Μακαριώτατε, εἰς τούς δημοσιογράφους, ὅτι οὐδέν ἔγγραφον ἐλάβετε πρὸς τοῦτο καί ἡ φήμη ὅτι ἐνδεχομένως θά κληθῇ ἀπό κρατικούς παράγοντας, ὡς ἀρχηγός Κράτους, δέν ἀναπαύει ἡμᾶς, ἀλλ' ἀντιθέτως μᾶς ἐμβάλλει εἰς ζοηράν ἀνησυχίαν.

Γνωρίζετε, Μακαριώτατε, ὅτι Σᾶς θεωροῦμεν προσωπικότητα εὐρισκομένην εἰς τήν κορυφήν τῆς πυραμίδος τῶν Ὁρθοδόξων Ποιμεναρχῶν, ἔχομεν δέ στηριξίαι ἐλπίδας εἰς Ὑμᾶς, ὅσον ποτέ ἄλλοτε, διά μίαν σταθεράν καί ἀναλλοίωτον γραμμὴν πλεύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἴμεθα βέβαιοι, Μακαριώτατε, ὅτι θά ὑψώσητε φωνήν διαμαρτυρίας καί θά προδῶλητε ὡς Ἱεραρχία ἐν ἱστορικόν veto διά τῆς μή συγκατανεύσεώς Σας καί οἰασθήποτε συμμετοχῆς Σας, ἐνθυμούμενοι τό προφητικόν τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ: «Τόν Πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία», ἀποτρέποντες, οὕτω, οἰανδήποτε ἀφορμήν

διά τήν πρόκλησιν ενός νέου σχίσματος.

Δέν χρειάζεται νά Σᾶς ὑπενθυμίσωμεν Φωτίους, Μάρκους Εὐγενικούς καί Γρηγορίου Παλαμάδες. Γνωρίζετε τήν Ἐκκλησιαστικήν Ἱστορίαν καλύτερον ἡμῶν καί φλέγεσθε διά τήν Ὁρθοδοξίαν ὄχι ὀλιγώτερον ἡμῶν. Ταπεινῶς προσευχόμεθα νά Σᾶς δώσῃ ὁ Κύριος τό σθένος καί τήν πνευματικήν δύναμιν, ὥστε νά φανῆτε ἀντάξιος αὐτῶν.

Ἡμεῖς εὐελπιστοῦμεν καί ἀναμένομεν, ὅτι ἐκ τοῦ πεπαρησιασμένου στόματός Σας θά ἀκουσθῇ ἡ φωνή τῆς νηφούσης Ὁρθοδοξίας, διότι ὁ «θρησκευτικός πλανητάρχης» Πάπας δέν ἐπιδιώκει μέ τούς ἐορτασμούς τήν δόξαν τοῦ σαρκωθέντος Κυρίου, ἀλλά τήν ἐπικυριαρχίαν αὐτοῦ ἐφ' ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἐξ' ἄλλου, εἰς περίπτωσιν ὑποχωρήσεως,

πρέπει νά ἀναμένωνται πλεῖστοι ἀντιδράσεις ὀρθοδόξων δυνάμεων, εἰς τὰς ὁποίας θά προκληθῇ, καί δικαίως, κρίσις συνειδήσεως.

Ὅθεν εὐσεβάστως παρακαλοῦμεν νά ὑπάρξῃ, εἰ δυνατόν τό ταχύτερον, ἐκ μέρους Σας καί ἐκ μέρους τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας, μία σαφῆς καί ἀνυποχώρητος ἄρνησις, ὥστε νά προληφθῇ ὁ σάλος, ὁ διχασμός, ἡ ἀμφισβήτησις καί ἡ ἀπογοήτευσίς τοῦ πολλαχόθεν προδομένου Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Εὐχεσθε καί ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων, τῶν πάντοτε ἐκ καρδίας προσευχομένων ὑπέρ τῆς Ὑμετέρας Σεπτῆς Μακαριότητος.

**Μετά θαυμάτου σεβασμοῦ
καί εὐλαβείας πολλῆς**

Οἱ ὑπογράφωντες

Ἔπονται 803 ὑπογραφαί

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ π. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ

«Μακαριώτατε,

Διά τοῦ παρόντος ἐπιθυμοῦμε νά ἐκφράσουμε τήν ἀνησυχία μας καί νά διατυπώσουμε τίς ἐκτιμήσεις μας γιά τήν σχεδιαζόμενη ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στήν Ἑλλάδα. Μέ ἱκανοποίηση διαβάσαμε στό δελτίο Τύπου τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γιά τόν μήνα Ἰούνιο ὅτι ἐνημερώσατε τά μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου γιά τόν δημιουργηθέντα θόρυβο πού προκλήθηκε στό χριστεπώνυμο πλήρωμα ἀπό τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β' στή Ρουμανία. Ἀσυγκρίτως μεγαλύτερος εἶναι ὁ θόρυβος καί ὁ σκανδαλισμός πού προβλέπεται νά λάβουν ἐκρηκτικές διαστάσεις, ἐάν πραγματοποιηθεῖ ἡ πιθανολογούμενη ἐπίσκεψη τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος καί στήν Ἑλλάδα.

Γνωρίζετε, ἀσφαλῶς, καλύτερα ἀπό ἐμᾶς, ὅτι ὁ στόχος αὐτῶν τῶν ἐπισκέψεων εἶναι ἐν πρώτοις νά περάσει ὑποσυνείδητα στούς ὀρθοδόξους λαούς τό νέο ἐκκλησιολογικό σχῆμα τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» πού διαμορφώθηκε στό Βalamand, συγχρόνως ὅμως νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ ἀνοχή τῶν Ὁρθοδόξων στήν μετὰξυ Ἰσραήλ καί Βατικανοῦ ἐπαναδιαπραγ-

μάτευση τοῦ καθεστώτος τῶν Ἁγίων Τόπων μέ ἐξασθένηση τῆς ἐκεῖ ἑλληνορθόδοξης παρουσίας. Οἱ προσεκτικά καί θαυματικά ὀργανωμένες ἐορταστικές ἐκδηλώσεις γιά τό ἱωδηλαῖο τῶν 2000 ἐτῶν ἀπό τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἐπιδιώκουν, γιά νά ἐπιτευχθοῦν οἱ παραπάνω στόχοι, νά βρεθεῖ ἡ Ρώμη στό ἐπίκεντρο τῶν ἐορτασμῶν καί νά ἐπισκιάσει τούς Ὁρθοδόξους μέσα στούς δικούς τους φυσικούς καί πνευματικούς χώρους. Ἦδη πιέζει καί καλεῖ τούς ὀρθοδόξους ἡγέτας σέ κοινό ἐορτασμό, ὅπου ἀσφαλῶς θά εἶναι πρῶτος. Ποιόν χριστιανισμό ὅμως μᾶς καλεῖ νά συνορτάσουμε καί νά συνδικαιώσουμε; Τόν Χριστιανισμό τῶν ἐπαισχύντων σταυροφοριῶν τῆς βίας καί τοῦ πολέμου, μέ τίς ὁποῖες ὁ Πατριάρχης αὐτῆς τῆς Δύσεως ἀπέκτησε ὑπερῶριο δικαιοδοσία καί ἐπάτησε πόδα στήν Ἀνατολή ἀνάμεσα καί ἐπὶ τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Τόπων, τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται τώρα συνιδιοκτήτης μέ διαθέσεις ἐξώσεως τῶν κανονικῶν κατόχων, ἐνῶ εἶναι κατακτητής καί καταπατητής; Οἱ χριστιανοί τῆς Ἀνατολῆς ἐγνώριζαν τήν διαιότητα τῶν ἐκλατινισμῶν πρὶν ἀπό τούς βίαιους ἐξισλα-

μισμούς. "Όπου υπάρχουν σήμερα ἐδῶ «καθολικοί» εἶναι ἀπόγονοι διαίως ἐκλατινισθέντων Ὁρθοδόξων ἢ ἄλλων ἀνατολικῶν Χριστιανῶν.

Καί καταλήγει ἡ ἐπιστολή:

...Οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες τῆς χώρας μας δὲν τὰ γνωρίζουν ὅλα αὐτὰ καὶ κινοῦνται μόνο ἀπὸ πολιτικά καὶ οἰκονομικά κριτήρια. Ἐάν πληροφορηθοῦν περὶ αὐτῶν ὡς καὶ περὶ τῶν πιθανῶν ἀντιδράσεων τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν, ἐν ὄψει μάλιστα καὶ τῶν ἐπικειμένων ἐκλογῶν, ἴσως ἀνακρούσουν πρῦμναν καὶ παγώσουν τὸ θέμα. Ἄν πάντως εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ προχωρήσουν ἢ Ἐκκλησία πρέπει μὲ σαφήνεια νὰ διαχωρίσει τὴν θέση της, καὶ νὰ μὴν συρθεῖ ἀπὸ τὴν πολιτεία σὲ συμμετοχὴ σὲ προσκλήσεις καὶ ὑποδοχὲς τοῦ Πάπα, ὅπως

σύρθηκε καὶ στοῦ θέματος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου μὲ τίς γνωστὲς μέχρι σήμερα, συνέπειες στὴν ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Θὰ εἶναι μιά πρόσθετη ἐπιτυχία τῶν διπλωματῶν τοῦ Βατικανοῦ, προγραμματισμένη καὶ αὐτῇ, ἂν κατορθώσουν νὰ μᾶς διαιρέσουν ἐξ αἰτίας τῆς παπικῆς ἐπισκέψεως, ἀκόμη καὶ ἂν κατορθώσουν νὰ προκαλέσουν ὄξυνση στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος

Πρωτοπρεσβύτερος Καθηγητῆς

Θεόδωρος Ζήσης

Ἡ Γ. Γραμματεὺς

Ἄννα Καραμανίδου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ Δευτέρα 3/16.8.1999

σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιδιωκομένη ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στὴν Ἑλλάδα

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικράτειας, στὴν ὁποία κατὰ δημοσιογραφικὲς πληροφορίες ἐνδέχεται νὰ πραγματοποιηθεῖ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Ῥώμης στοῦ πλαίσιο τῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τὸ ἰωδηλαῖο τοῦ 2000. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀφορᾷ ὄχι μόνο τίς ἐκκλησιαστικὲς δικαιοδοσίαις τῶν τόπων τῆς τυχόν ἐπισκέψεως ἀλλὰ καὶ τὸν κάθε συνειδητοποιημένο ἐκκλησιαστικὰ Ἑλληνα πολίτη. Ἐχοντας σημαντικὸ μερίδιο στὴν πνευματικὴ καὶ θρησκευτικὴ πραγματικότητα αὐτῆς τῆς χώρας κρίνουμε σκόπιμο νὰ διατυπώσουμε ἐκ τῶν προτέρων τίς παρακάτω σκέψεις, συμβάλλοντας, θετικὰ ἐλπίζουμε, στὴ συζήτηση γύρω ἀπὸ τὸ θέμα:

1. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιά εὐρωπαϊκὴ δημοκρατικὴ χώρα, ποὺ ἔχει ἤδη ἀποδείξει πόσο ἄριστα συνεργάζεται μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Δύσης χωρὶς νὰ ἀφίσταται τῆς ἐθνικῆς της ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς της ταυτότητας. Γι' αὐτὸ ἔχει τὰ σύνορα της ἀνοικτὰ σὲ ὅποιονδήποτε ἰδιώτη ἐπισκέπτη, καὶ μάλιστα «προσκυνητῇ», ὅπως αὐτοα-

ποκαλεῖται ὁ Πάπας. Ὅταν ὁμως ὁ ἐπισκέπτης αὐτὸς δὲν ἔρχεται ὡς ἰδιώτης, ἀλλὰ ὡς θρησκευτικὸς ἡγέτης καὶ ἀρχηγὸς κράτους, ὀπωσδήποτε προϋποτίθεται ὡς ἀναγκαῖος ὄρος ἢ ἀποδεδειγμένη εἰλικρίνεια τῶν σχέσεων καὶ ὁ ἀπὸ μέρους τοῦ σεβασμὸς τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς ἰδιοσυστασίας καὶ τῆς ἱστορικῆς μνήμης τῆς χώρας ποὺ τὸν ὑποδέχεται.

2. Δὲν θὰ ὑπῆρχε καμμία ἀντίρρηση ἐὰν ἐπρόκειτο γιὰ κατὰ δικαιοδοσίαν ἐπίσκεψη ἀπλῶς στὶς, λιγοστὲς ἄλλωστε, Ῥωμαιοκαθολικὲς κοινότητες τῆς χώρας, οἱ ὁποῖες χαίρουν πλήρους προστασίας καὶ ἰσονομίας ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Πολιτεία. Στὶς προκαταρκτικὲς ὁμως ἐπιστολὲς τοῦ Καρδινάλιου Κάσιντυ γίνεται σαφὴς λόγος γιὰ ἐπιθυμία τοῦ Πάπα νὰ γίνῃ δεκτὸς ὄχι μόνο ἀπὸ τίς Καθολικὲς κοινότητες ἀλλὰ (κυρίως) καὶ ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους.

3. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν πρεσβεύει τὸ μῖσος καὶ τὸ φανατισμό, ἀλλὰ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχει δημιουργήσει τὴν παραδοσιακὴ ἐπιφύλαξή της ἀπέναντι στοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος στὰ ἀνοίγματα

και τις προσπάθειες προσεγγίσεως εξακολουθεί να ανταποκρίνεται με λόγους μόνο και διαλόγους αγάπης, αλλά με έργα έχθρικά και υποβολιμαία, των οποίων ιδιαίτερα πικρή πείρα έλαβε επί σειρά αιώνων και ο έλληνοκός λαός μέχρι σήμερα.

4. Όποιοσδήποτε εξετάσει προσεκτικά τις έπιστολές του Πάπα διαβλέπει συστηματική προσπάθεια διατηρήσεως στρατηγικού πλεονεκτήματος στη διοργάνωση των έορτασμών του 2000 και πραγματοποίησεως, μιάς ήγεμονικής περιόδου, όπου δεν υπάρχει υποχώρηση αλλά αντίθετα υπογράμμιση του περιφημου «πρωτείου» του. Αυτό θίγει την Όρθόδοξη Έκκλησία και προσβάλλει την αξιοπρέπεια των ανατολικών λαών.

5. Όσο και καλόπιστος να είναι ο Όρθόδοξος Έλληνας δεν μπορεί, εκτός αν υπάρχουν σαφείς αποδείξεις αντίθετης πρόθεσης, να αγνοήσει την Ουνία, μία προσπάθεια άθemitης διεΐσδυσης του Παπισμού στον Όρθόδοξο κόσμο, με την εκμετάλλευση της δυσχερούς θέσης των ανατολικών χωρών έναντι των δυτικών στο παρελθόν και στο παρόν.

6. Παρά τη σφοδρή αντίδραση της Όρθόδοξης Έκκλησίας, το Βατικανό διόρισε νούντιο στην Έλληνική Κυβέρνηση, ενώ διατηρεί στην Αθήνα Έλληνα και Αρμένιο Ουνίτες Έπισκόπους.

7. Πρόσφατα ο Πάπας ζήτησε συγγνώμη από τους Μουσουλμάνους για τις σταυροφορίες. Δυστυχώς δεν έκανε το ίδιο και προς τους Όρθόδοξους για τα έγκλήματα των σταυροφόρων εις βάρος τους, ενώ χωρίς καμία ένοχη συνεχίζεται ή κατοχή των προσκυνημάτων των Αγ. Τόπων.

8. Από τότε μέχρι σήμερα οι Όρθόδοξοι λαοί με πίκρα και αγανάκτηση παρακολουθούν το Βατικανό να καλλιεργεί την άνοχη προς αυτό και να έλίσσεται με διαλόγους, με επισκέψεις και με συναντήσεις για να διασκεδάσει το κλίμα δυσπιστίας, ενώ ταυτόχρονα εργάζεται για τη διάλυσή τους. Πολλά όφεί-

λει άλλωστε στην Παπική προπαγάνδα και το άντροθόδοξο κλίμα που διατρέχει κατά βάθος τις συνειδήσεις των ταγών της δύσης, πράγμα που συνέβαλε καθοριστικά στη διάμόρφωση των αντίληψεων εκείνων που όδηγησαν στο μεγάλο σφάλμα του προσφάτου πολέμου κατά της Σερβίας.

9. Κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Πάπα στη Ρουμανία με λύπη παρακολούθησαμε μία άκόμη κίνηση ταπεινώσεως της Όρθοδοξίας, με την εκμετάλλευση της ανέχειας, της δυστυχίας και της ανάγκης ανοιγμάτων ενός βασανισμένου λαού προς την αναπτυγμένη οικονομικά Δύση. Με κανένα τρόπο δεν θα θέλαμε να ακολουθήσει την ίδια μοίρα και ή Ελλάδα, που άλλωστε ούτε αν το χρειάζεται.

10. Ιδιαίτερη προσοχή χρειάζεται και το ζήτημα των ένδεχομένων εκκλησιαστικών υποδοχών, των συμπροσευχών, του «άγκαλιάσματος» και της «παγκριστιανικής δοξολογίας», περί των οποίων μιλούν οι έπιστολές του Πάπα και τα όποια αντίκεινται πλήρως στους Κανόνες της Έκκλησίας, που απαγορεύουν αυστηρά την εκκλησιαστική κοινωνία με τους αίρετικούς. Θα είναι όμολογουμένως δύσκολη ή θέση των τοπικών εκκλησιαστικών αρχών και πολύ επικίνδυνος για την ένότητα της Έκκλησίας ο σκανδαλισμός του πιστού λαού.

Τελειώνουμε συνοψίζοντας με πολλή αγάπη αλλά και ευθύνη ότι ή μέχρι σήμερα στάση του Πάπα δεν εξασφαλίζει ειλικρίνεια και σεβασμό προς τον Όρθόδοξο Έλληνικό λαό, γι' αυτό και **ή τυχόν επίσημη επίσκεψή του θα αποτελέσει πρόκληση του κοινού έθνικού και θρησκευτικού αισθήματος**, πράγμα που θα είναι προς ζημίαν της Έκκλησίας της Ελλάδος, της Έλληνικής Πολιτείας, αλλά και του ίδιου.

Όπαντες οι έν τη κοινή Συνάξει Ό αντιπρόσωποι και Προϊστάμενοι των είκοσιν Όρωων Μονών του Αγίου Όρους Ό Αθω.

«ΣΤ' ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ» ΣΤΗ ΒΕΡΟΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Διαχριστιανικό (οικουμενιστικό) «Συμπόσιο» έχει προγραμματισθεί να διεξαχθεί από 4 έως 9 Σεπτεμβρίου στη Βέροια και Θεσσαλονίκη. Τό θέμα του: «Θεσμός και χάρισμα στην Ἀνατολική και Δυτική Παράδοση».

Ὅπως διαβάζουμε στό πρόγραμμα τοῦ Συμποσίου στήν Ὑργανωτική Ἐπιτροπή εἶναι οἱ καθηγητές τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. Γ. Μαρτζέλος, Β. Ψευτογκᾶς, Π. Βασιλειάδης καί Ἰ. Πέτρου.

Εἰσηγήσεις θά κάνουν ἐπίσης οἱ Δ. Καϊμάκης, Ν. Ματσούκας, Μ. Κωνσταντίνου, Β. Χριστοφορίδης, Γρ. Λαρεντζάκης. Χαιρετισμό θά ἀπευθύνει ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Σωτ. Βαρναλίδης καί ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. Δ. Καϊμάκης.

Ἀπό πλευρᾶς παπικῶν θά ὑπάρξει χαιρετισμός τοῦ πάπα, πού θά ἀναγνώσει ὁ γνωστός **Καρδινάλιος Κάσσιντι** ὁ ὁποῖος καί θά παρίσταται στό Συμπόσιο ἐπικεφαλῆς τῶν παπικῶν ἀντιπροσώπων. Ἐπίσης χαιρετισμό θά ἀπευθύνει ὁ Πρόεδρος τοῦ παπικοῦ «Ἰνστιτούτου Πνευματικότητας Ateneum Antonianum» τῆς Ρώμης π. Luigi Fedovere.

Μετά χαρᾶς πληροφορηθήκαμε ὅτι ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀρνήθηκε νά γίνει ἡ καταληκτική συνεδρίαση τοῦ Συμποσίου στό Ἁγιον Ὁρος (Ἱερά Μονή Ἰδῆρων), ὅπως καί ἡ ξενάγηση τῶν συνέδρων σέ διάφορες Ἱερές Μονές καί τό ἐπίσημο δεῖπνο τό τελευταῖο βράδυ στήν Ἰ. Μ. Ξενοφώντος ὅπως ἀνεγράφετο στό πρόγραμμα. Ὁ προγραμματισμός αὐτός μάλιστα εἶχε γίνει χωρίς νά ἐνημερωθεῖ ἡ Ἱερά Κοινότης! Ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος μετά ἀπό ὅλα αὐτά εἶναι νά μήν δεχθεῖ οὔτε κἄν ἐπίσκεψη τῶν ἐτεροδόξων (παπικῶν) συνέδρων ἢ συμποσιαστῶν (ἀφοῦ ἔχου-

με Συμπόσιο) στό Ἁγιον Ὁρος, «λόγω τῆς διαφανόμενης οἰκουμενιστικῆς χροιάς τοῦ Μικτοῦ - Διαχριστιανικοῦ τούτου Συμποσίου».

Πάντως ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰδῆρων ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος Γοντικᾶκης, ὅπως διαβάζουμε σέ σχετικό δημοσίευμα, (Ἑλ. Τύπος 18.8.1999), παραμένει μεταξύ τῶν εἰσηγητῶν τοῦ Συμποσίου.

Ἐνας ἀπό τούς κύριους στόχους τοῦ οἰκουμενιστικοῦ αὐτοῦ Συμποσίου ἦταν, κατά τήν κρίση ἐκκλησιαστικῶν κύκλων, **ἡ δημιουργία τοῦ καταλλήλου ψυχολογικοῦ κλίματος γιά τήν πραγματοποίηση καί τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πάπα στήν Ἑλλάδα τόν Δεκέμβριο**, ὅπως σφόδρα ἐπιθυμεῖ τό Βατικανό. Ὅμως ἡ στόχευση αὐτή φαίνεται νά ἀποτυγχάνει καθώς ἀπό τό ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου διευκρινίσθηκε ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος δέν θά κηρύξει τήν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμποσίου ὅπως ἀρχικῶς εἶχε ἀναγραφεῖ στό πρόγραμμα, οὔτε θά συμμετάσχει σ' αὐτό. Ἐπίσης κατά τήν Θεία Λειτουργία στήν Παναγία Σουμελά στό Βέροιο τήν Κυριακή 5 Σεπτεμβρίου, δέν θά συμμετάσχουν οἱ σύεδροι ὅπως ἀναγραφόταν στό πρόγραμμα. Θά ἐπισκεφθοῦν ὁμως τό προσκύνημα μετά τή λήξη τῆς Θείας Λειτουργίας. Εὐχάριστον εἶναι ἐπίσης ὅτι καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας φαίνεται νά ἀποστασιοποιεῖται ἀπό τό Συνέδριο. Ἡ χορηγία πρὸς τό Συνέδριον ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας φαίνεται ὅτι τελικῶς δέν θά δοθεῖ.

Ἐντύπωση πάντως προεκάλεσε καί τό γεγονός ὅτι τό ἐν λόγω Διαχριστιανικό Συμπόσιο προγραμματίσθηκε νά συμπέσει μέ τό Ἡ Πανελλήνιο Θεολογικό Συνέδριο πού λαμβάνει χώρα μεταξύ 3 καί 5 Σεπτεμβρίου στήν Ἀθήνα καί ἀποτελεῖ τό σημαντικότερο -ἀνά τετραετία- γεγονός στόν θεολογικό χῶρο σέ πανελλαδικό ἐπίπεδο.

Πληροφοροῦμε τούς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστες ὅτι ἐκκλοφορήθη ὡς ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ μας τό «**Υπόμνημα περὶ Οἰκουμενισμοῦ**» τό ὁποῖον ὑπεβλήθη πρὸς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλον. Ἐκτενής περίληψη τοῦ «Υπόμνηματος» εἶχε δημοσιευθεῖ στό τεῦχος 3 τῆς «Παρακαταθήκης».

Πρόκειται γιά διβλίο σχήματος 8ου ἀποτελούμενον ἐξ 60 περίπου σελίδων.

Ἐξαντληθείσης ἤδη τῆς πρώτης ἐκδόσεως, προέδημεν εἰς τήν δευτέραν.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά μᾶς γράψουν νά τούς τό στείλουμε δωρεάν. Θά ἐπιβαρυνθοῦν μόνον μέ τά ἔξοδα ἀποστολῆς. (Μποροῦν στήν ἐπιστολήν των νά ἐσωκλείσουν γραμματόσημον 220 δραχμῶν).

Δημοσιεύουμε κατωτέρω επιστολήν ἢ ὁποία ἐστάλη πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ τὴν «Ἐταιρεία Ὁρθόδοξων Σπουδῶν» ὑπογραφομένη ἀπὸ τὸν Πρωτοπρεσβύτερο π. Θεόδωρο Ζήση, Καθηγητὴ Α.Π.Θ. καὶ πρόεδρο τῆς Ἐταιρείας καὶ ἀπὸ τὴν Γ. Γραμματέα καὶ ἡ ὁποία, ὅπως φαίνεται, συνετέλεσε, παραλλήλως καὶ πρὸς ἄλλες ἐνέργειες, στό νά μὴν ἀναβαθμισθεῖ οὔτε νά λάβει ἐκκλησιαστικὴ σφραγίδα ἢ οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ διοργάνωση, ὅπως τοῦλάχιστον ἐπεδίωκαν οἱ διοργανωτές της.

Μακαριώτατε,

Μέ τό παρόν ὑποβάλλουμε εὐσεβάστως θερμοτάτη ἐκκληση καὶ παράκληση νά πάρετε τίς δέουσες ἀποστάσεις, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, καὶ νά μὴ συμμετάσχετε στό ὄργανούμενο ἀπὸ 4-9 Σεπτεμβρίου VI «Διαχριστιανικό Συμπόσιο» εἰς Βέρροια - Θεσσαλονίκη - Ἅγιον Ὄρος μέ θέμα «Θεσμός καὶ χάρισμα στήν Ἀνατολική καὶ Δυτικὴ Παράδοση».

Μέχρι τώρα τό συμπόσιο αὐτό ἦταν στενὴ ἀκαδημαϊκὴ ὑπόθεση μερικῶν ἐκ πεποιθήσεως οἰκουμενιστῶν θεολόγων, οἱ ὅποιοι ζητοῦσαν καὶ κάποια ἐκκλησιαστικὴ κάλυψη, πού τὴν παρείχαν μὴ γνωρίζοντες ἀκριβῶς τὰ πράγματα ὀρισμένοι ἀρχιερεῖς μέ τὴν παροχὴ φιλοξενίας, οἱ ὅποιοι ὁμως στή συνέχεια μετενόουν γιὰ τὴν προθυμία φιλοξενίας μᾶς μὴ καθαρὰ ὀρθόδοξης ἐκδήλωσης. Οἱ ἀκαδημαϊκοὶ θεολόγοι στίς ἐπιστημονικὲς τους δραστη-

ριότητες δέν διέπονται πάντοτε ἀπὸ ἐκκλησιολογικὰ κριτήρια καὶ συχνὰ ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες.

Τό παρόν συμπόσιο μέ τὴ συμμετοχὴ τὴν ἰδική σας καὶ τοῦ καρδινάλιου Cassidy ἀναβαθμίζεται καὶ παίρνει πλέον καὶ ἐκκλησιαστικὴ σφραγίδα καὶ ἀναγνώριση, ἐπὶ πλέον δέ καὶ ἀγιορειτικὴ κάλυψη μέ τὴν περιεργη συμμετοχὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰδῆρων, ἡ ὁποία ἤδη ἔχει ἐγείρει θύελλα ἀντιδράσεων στό Ἅγιον Ὄρος. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία ἔχει εὐθύνη διαφυλάξεως τῆς ἀποστολικῆς καὶ πατερικῆς παραδόσεως, γενικῶς δέβαια μέ τὴν ἰδικὴ της διδασκαλία, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς μέ τό νά μὴ ἐνισχύει, ἔστω ἠθικά, ἀκαδημαϊκοὺς θεολόγους, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους γυμνῆ τῇ κεφαλῇ διδάσκουν τὸν ἐκκλησιολογικὸ συγκρητισμὸ καὶ εἶναι ἐνθουσιώδεις ὀπαδοὶ τῆς οἰκουμενιστικῆς ιδέας.

Ὁ προκάτοχός σας, μακαριστὸς ἀρχιεπίσκοπος κυρὸς Σεραφεῖμ, οὐδέποτε μετέσχε, οὔτε θά μετεῖχε σέ παρόμοιες οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος

Πρωτοπρεσβύτερος Καθηγητῆς

Θεόδωρος Ζήσης

Ἡ Γ. Γραμματεὺς

Ἄννα Καραμανίδου

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

Τὰ μοναστήρια καὶ μάλιστα τό Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Μετέωρα ὑπῆρξαν πάντοτε προπύργια τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐκφρασταί τῆς γρηγορούσης συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ἐπιβεβαιώνεται γιὰ ἄλλή μᾶ φορά καθὼς ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους μᾶς ἐχάρισε κείμενο ὁμολογιακό καὶ θαρραλέο στό ὁποῖο μέ σεβασμὸ πρὸς τὸν θεσμό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πρὸς τό πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου, ἀλλὰ καὶ μέ πλήρη τεκμηρίωση ἐκθέτουν οἱ Ἁγιορεῖται

συλλογικῶς καὶ ὁμοφώνως τὴν ἀγωνία τους, διότι κατὰ καιροὺς ἀπὸ ἐπισημότατα χεῖλη ἱεραρχῶν τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Πατριάρχου ἐκφράζονται λόγοι ἐπὶ θεμάτων πίστεως πού ὄχι μόνον δέν ἀναπαύουν τὴν ὀρθόδοξο συνείδηση, ἀλλὰ καὶ τὴν σκανδαλίζουν.

Παραθέτουμε ἀκολούθως τό πλήρες κείμενον τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος πρὸς τὸν Πατριάρχη.

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. Φ.2/7/639

ΚΑΡΥΑΙΤΗ 11η/24η Μαΐου 1999

Πρὸς
Τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα
Τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη
Κύριον κ. Βαρθολομαῖον
Εἰς Φανάριον

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἐν πρώτοις ὑποβάλλομεν προσκυνητῶς καὶ θαυσεβάστως τὰς υἱικὰς ἡμῶν προσρήσεις ἐπὶ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Λαμπροφώρῳ Ἀναστάσει τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσέτι δὲ ἀπονέμομεν τὴν προσήκουσαν καὶ ὀφειλομένην τιμὴν τῇ Ὑμετέρᾳ Σεπτῇ Θειοτάτῃ Παναγιότητι.

Χαίρομεν ἐν Κυρίῳ τὴν ἀναστάσιμον χαρὰν μετὰ πάσης τῆς Ἁγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, παρότι συγκιρνάται μετὰ πολλῆς θλίψεως διὰ τὰ ἀδίκως ἐπιφερόμενα κατὰ τῆς ὁμοδόξου Σερβίας δεινὰ παρὰ τῶν Δυτικῶν δυνάμεων καὶ διὰ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν προσφύγων τοῦ Κοσσυφοπεδίου. Προσενχόμεθα ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος Ἰησοῦς, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ πατὴρ πάσης παρακλήσεως, δώσῃ εἰρήνην εἰς τοὺς χειμαζομένους λαούς.

Προαγόμεθα πρὸς τούτοις ἐν τοῖς ἐφεξῆς νὰ ἐκφράσωμεν μετὰ τῆς δεούσης εὐλαδίας καὶ τὴν ἀνησυχίαν ἡμῶν δι' ὄρισμένα θέματα, ἀφορῶντα τὴν ἁγίαν καὶ ἀμόμητον Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ ἐπομένως ἀπτόμενα αὐτῆς ταύτης τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ πάντων τῶν Ἁγιορειτῶν πατέρων. Ἐχοντες βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς εὐθύνης ἡμῶν ἔναντι τῶν λογικῶν προδάτων τοῦ Κυρίου, τὰ ὅποια προσβλέπουν εἰς τὴν Ἀθωνικὴν Πολιτείαν, λυπούμεθα βαθύτατα διὰ τὰ κάτωθι:

Α΄

Διὰ τὴν προσφώνησιν Ὑμῶν πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἀντιπροσωπείαν κατὰ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὴν 30ὴν Νοεμβρίου 1998.

Δὲν εἶναι δεδαίως ἡ πρώτη φορὰ πὺν παρόμοιοι λόγοι ἐκφράζονται εἰς τὰς ἀντιστοιχοὺς θρονικὰς ἑορτὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ρώμης, καὶ θέλομεν νὰ γνωρίζητε ὅτι πάντοτε ἐλυπούμεθα, ὅπως π.χ. μετὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Σεβ. Περγάμου τὸν Ἰούνιον τοῦ 1998 εἰς τὴν Ρώμην περὶ τῶν δύο πνευμόνων, μετὰ τοὺς ὁποίους ἀναπνέει δῆθεν ἡ Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ὅμως εἰς τὴν ὑπ' ὄψιν προσφώνησιν Σας πρὸς τὴν παπικὴν Ἀντιπροσωπείαν τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἐξεφράσθησαν ἀπροσδόκητοι διὰ τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα ἀπόψεις. Ἐλυπήθημεν ὑπερβολικῶς καὶ ἔταράχθη ἡ συνείδησίς μας. Καὶ ἡ ἀνησυχία γίνεται ἐντονωτέρα ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἐρωτήσεις τῶν πνευματικῶν μας τέκνων καὶ τῶν εὐσεβῶν ἐν γένει Χριστιανῶν τῶν ἐπισκεπτομένων ἡμᾶς, ἐὰν δηλονότι οἱ λόγοι τῆς προσφωνήσεως ἐκφράζουν τὸ φρόνημα τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Λαμβάνει ὁμως τραγικὰς διαστάσεις, ὅταν βλέπωμεν τοὺς εὐσεβεστέρους τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν νὰ ἀποσκιρτοῦν εἰς σχισματικὰς παρατάξεις καὶ νὰ αἰμάσῃ μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζετε καὶ Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, ὅτι δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν ποιμένα ὀδυνηρώτερόν τι ἀπὸ τὸν σκορπισμὸν τοῦτον τῶν προδάτων τοῦ Χριστοῦ.

Τί νὰ ἀπαντήσωμεν ὁμως; Πῶς νὰ δικαιολογήσωμεν τὰ ἀδικαιολόγητα; Πῶς νὰ πείσωμεν ἑαυτοὺς καὶ τὰ τέκνα μας, ὅτι οἱ λόγοι τῆς προσφωνήσεώς Σας ἔχονται τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Παραδόσεως, ὅταν προφανῶς δι' αὐτῶν ἀνατρέπεται ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσβάλλεται ἡ Ὁρθόδοξος αὐτοσυνειδησία;

Πῶς νὰ θεωρήσωμεν συνάδουσαν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν τὴν ἐκφρασιν: **«Ὁφείλομεν ἀπὸ τοῦδε... νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὴν τακτικὴν ἡμῶν, νὰ ἐκκαθάρωμεν τὴν παλαιὰν ζύμην, νὰ γίνωμεν νέον φύραμα...»**, καὶ ὅτι: **«Ἡ μετάνοια ἡμῶν διὰ τὸ παρελθὸν εἶναι ἀπαραίτητος»;**

Ὁφείλομεν ἄρα γε, Παναγιώτατε, νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὴν Παράδοσιν τῶν ἁγίων μας ἀπὸ Φωτίου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ μέχρι καὶ Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καὶ Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, τῶν ὁποίων οἱ ἀγῶνες κατὰ τῶν ἑτεροδιδα-

σκαλιών της Ρώμης και ἡ ἀνυποχώρητος ἐμ-
 μονή των εἰς τὰ ἅγια δόγματα καὶ εἰς τὸ ἦθος
 τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὅ,τι παρελάδομεν ἀπὸ
 αὐτούς; Ἡμποροῦμεν νὰ ἀγνοήσωμεν ὅτι,
 κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν: «ἡ
 καθ' ἡμᾶς ὁμολογία πανταχόθεν ἔχει τὸ
 ἀσφαλές καὶ στέφανος ἡμῖν ἐστὶ καυχήσεως
 καὶ ἀκαταίσχυντος ἐλπίς»; (Περὶ τῆς ἐκπο-
 ρεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ε.Π.Ε. τ. 1^{ος},
 σελ. 180).

Εἶναι ἄρα γε ἡ ἅγια Παράδοσις μας
 «παλαιὰ ζύμη» καὶ πρέπει τώρα νὰ ἀναθεω-
 ρήσωμεν αὐτὸ τὸ φρόνημα καὶ νὰ υἰοθετήσω-
 μεν τὸ «νέο φύραμα» μιᾶς νόθου ἐνώσεως με-
 τὴν Ρώμην, καθόσον αὐτὴ παραμένει ἀκόμη
 ἑτεροδοξοῦσα; Δὲν εἶναι καὶ σήμερον ἐπικαι-
 ρος ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Γρη-
 γορίου διὰ τὰ αἰρετικά δόγματα τῆς Δύσεως:
 «Τοιαῦτα τὰ βαθέα τοῦ Σατανᾶ, τὰ τοῦ πονη-
 ροῦ μυστήρια», (ἐνθ' ἄνωπ., σελ. 74) καὶ ὁ
 λόγος του πρὸς τοὺς Δυτικούς: «οὐδέποτ' ἂν
 ὑμᾶς κοινωνοὺς δεξαίμεθα μέχρις ἂν καὶ ἐκ
 τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα λέγητε»; (ἐνθ' ἄνωπ.).

Πῶς ἀκόμη νὰ δικαιολογήσωμεν εἰς τὴν
 συνείδησίν μας τὸν λόγον τῆς προσφωνήσε-
 ως: **«Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διά-
 σπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπήρξαν ἀτυχῆ θύ-
 ματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καὶ εὐρίσκονται
 ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ»;**

Κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας, οἱ Πάπαι τῆς
 Ρώμης καὶ οἱ ἐκπρόσωποί των εἶναι πράγματι
 οἱ αἴτιοι τοῦ σχίσματος τῆς Δύσεως ἀπὸ τὴν
 Καθολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Γνωρίζε-
 τε, Παναγιώτατε, ὅτι ὁ ἅγιος Μᾶρκος λέγει
 αὐτολεξεί: «Τὴν μὲν οὖν αἰτίαν τοῦ σχίσματος
 ἐκεῖνοι δεδώκασι, τὴν προσθήκην ἐξενεγκό-
 ντες ἀναφανδόν... ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἐσχίσθημεν
 πρότεροι, μᾶλλον δὲ ἐσχίσσαμεν αὐτούς καὶ
 διεκόψαμεν τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας σώμα-
 τος... ὡς ἄτοπα καὶ δυσσεβῆ φρονούντας καὶ
 παραλόγως τὴν προσθήκην ποιήσαντας. Οὐ-
 κοῦν ὡς αἰρετικούς αὐτούς ἀπεστράφημεν,
 καὶ διὰ τοῦτο αὐτῶν ἐχωρίσθημεν» (Ἐγκύ-
 κλιος τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ τῶν νήσων
 εὐρισκομένοις Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς).
 Καὶ ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος εἰς τὸν αἰῶνα μας ἔ-
 γραψε: «Ἐντεῦθεν ἄρχεται ὁ χωρισμὸς τῶν
 Ἐκκλησιῶν, ὅστις συνετελέσθη ἐπὶ Φωτίου
 μάλα καλῶς, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία διέτρεχε τὸν
 κίνδυνον νὰ ἀποβῆ ἐκ Μιᾶς, Καθολικῆς καὶ

Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, Ἐκκλησία ρωμαϊ-
 κή ἢ μᾶλλον παπική, κηρύττουσα οὐχὶ πλέον
 τὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀλλὰ τὰ τῶν Πα-
 πῶν δόγματα» (Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰ-
 τίων τοῦ σχίσματος).

Καὶ αὐτοὶ μὲν, ὡς αἴτιοι τοῦ σχίσματος, εὐ-
 ρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ.
 Οἱ ἅγιοι Πατέρες ὅμως, οἱ ὅποιοι δικαίως
 ἀπέκοψαν τὴν αἰρετικὴν Ρώμην ἀπὸ τὸ σῶμα
 τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀνίατον μέλος καὶ συνέρ-
 ραψαν τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, δύ-
 νανται νὰ εἶναι **«ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκά-
 κου ὄφους»;** Ποῖος Ὁρθόδοξος δὲν θλίβεται
 καὶ μόνον ἀκούων τοιοῦτον λόγον;

Πῶς ἐπίσης θὰ ἀποδεχθῶμεν τὸν λόγον
 τῆς προσφωνήσεως: **«Ἐφ' ὅσον δηλονότι μία
 Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ὅτι ἄλλη τις Ἐκκλη-
 σία εἶναι ταμειοῦχος τῆς θείας χάριτος καὶ
 χορηγὸς τῆς σωτηρίας, ἀποκλείεται ... ἢ προ-
 σπάθεια ἀποσπάσεως πιστῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς
 καὶ προσαρτήσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἑτέραν»;**

Ἐπαύσαμεν ἄρα γε νὰ πιστεύωμεν ὅτι μό-
 νον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν
 Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν
 Ἐκκλησίαν;

Ἐπιστρέφομεν πάλιν εἰς τὴν ἀντορθόδο-
 ξον ἐκκλησιολογίαν τοῦ **κειμένου τοῦ Bala-
 mand**, τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν Ἑμετέραν δήλω-
 σιν πρὸς αὐστριακοὺς δημοσιογράφους, δὲν
 ἐδέχθη καμμία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πλὴν
 τῆς Ρουμανίας καὶ τὸ ὅποιον, ὡς γνωρίζετε,
 συνοδικῶς κατεδίκασεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλ-
 λάδος, ἀπέρριψαν δὲ ὡς ἀντορθόδοξον ἢ καθ'
 ἡμᾶς Ἱερὰ Κοινότης καὶ πολλοὶ ἐπίσκοποι
 καὶ θεολόγοι;

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη νοηθῆ ὅτι ὁ λόγος αὐ-
 τὸς στρέφεται κατὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ τῆς
 Ρώμης μέσῳ τῆς Οὐνίας, ἢ ἀνωτέρω διατύπω-
 σις στερεῖ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὸ
 δικαίωμα νὰ θεωρῆ ἑαυτὴν ὡς τὴν μόνην ἀ-
 ληθῆ Ἐκκλησίαν.

Καταδικάζομεν ἄρα γε τὴν **Οὐνίαν** μόνον
 ἐπειδὴ μὲ τὴν δρᾶσιν της ὑπονομεύει τὴν
 θεωρίαν τῶν **“ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν”** καὶ τὴν
 ἐκ ταύτης πηγάζουσαν ἀναγνώρισιν τῆς Ρώ-
 μης ὡς πλήρους Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ
 ὄχι ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἀπὸ αἰώνων ὑπουργὸς ἐχ-
 θρὸς τῶν Ὁρθοδόξων καὶ εἶναι ἀδύνατον,
 βάσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, νὰ
 γίνῃ δεκτὴ καὶ ἡ ἰδίᾳ ἢ ὑπαρξίς τῶν οὐνιτι-

κῶν ομάδων;

Πῶς νὰ δεχθῶμεν ὡς σύμφωνον πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν τὸν λόγον: «**Διότι ἐκάστη τοπικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀνταγωνίστρια τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ ἐν σῶμα μετ' αὐτῶν...**», ὅταν εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον ἢ ἑτεροδοξοῦσα Ρώμη νὰ θεωρηθῇ ὡς μία τῶν ἀγιοτάτων Ὁρθοδόξων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ ἀποτελῇ ἐν σῶμα μετ' αὐτῶν;

Πῶς τέλος νὰ μὴ πονέσωμεν βαθύτατα ἀπὸ τὸν ἐπίλογον τῆς προσφωνήσεως: «**Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἀξιῶσῃ ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ**», ὅταν δι' αὐτοῦ δίδεται ἢ ἐντύπωσις ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ σχίσματος μὲ τὴν Ρώμην ἔπαυσε νὰ ὑπάρχη ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, καὶ εὐχόμεθα διὰ τὴν «ἀνάστασιν» τῆς; Ἄρα γε δὲν ἐγεννήθημεν, δὲν ἐδαπτίσθημεν καὶ δὲν ἀνετράφημεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀναμένομεν τὴν ἀνάστασιν τῆς; Ματαίᾳ ἄρα ἡ πίστις ἡμῶν καὶ εἰς κενὸν τρέχομεν;

Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ προσφωνητικοὶ Σας λόγοι δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν ἰδικὴν Σας γραφίδα καὶ δὲν Σᾶς ἐκφράζουν κατ' οὐσίαν. Παρηγοροῦμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπέρμαχος τις τῶν τοιούτων οἰκουμενιστικῶν ἀντιλήψεων κάλαμος συνέταξε τὸν λόγον Σας καὶ Ὑμεῖς ἐν τῇ δικαιολογημένῃ πολυσχιδεῖ Σας δραστηριότητι δὲν ἐπροσέξατε τὴν σημασίαν του διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Παρὰ ταῦτα ὅμως κατ' αὐτὰς πραγματοποιεῖται καὶ ἡ ἀνά τὴν Ἑλλάδα περιοδεία Σας. Οἱ εὐλαδέστεροι τῶν κληρικῶν καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς εἶναι ἤδη γνῶσται τοῦ περιεχομένου τῆς προσφωνήσεώς Σας, ἢ ὅποια ἐδημοσιεύθη εἰς πρωτοσέλιδον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» (16.12.1998) καὶ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ συμβιδάσουν τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησίν των μὲ τοὺς προσφωνητικούς Σας λόγους.

Θεωροῦμεν ἀπαραίτητον, Παναγιώτατε, νὰ δώσητε τὰς ἀπαραιτήτους διευκρινήσεις. Νὰ ἀρθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι οἱ λόγοι, πὺ μᾶλλον χωρὶς τῆς δεούσης προσοχῆς ἐξεφωνήσα-

τε, ἐκφράζουν τὸ φρόνημά Σας. Νὰ παρηγορήσητε τὰς σκανδαλισμένας συνειδήσεις καὶ νὰ χαροποιήσητε τὸν εὐσεβῆ λαόν, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὡς τὴν μεγίστην τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ εἰς αὐτόν, νὰ κατέχη τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν ὡς ἐγγύησιν ἀσφαλοῦς σωτηρίας. Πίστιν, τὴν ὅποιαν ἡ Ἐκκλησία ἐφύλαξε μὲ πολλὰς θυσίας τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀπὸ πᾶσαν αἰρετικὴν λύμην, ὥστε νὰ ἀποτελῇ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας (Ἰω. 17, 3). Πίστιν, τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται ὅτι κινδυνεύει νὰ ἀπολέσῃ ἀπὸ ἀστόχους θεολογικὰς κατευθύνσεις, ὡς αὐτὴ πὺ ἐκφράζεται διὰ τῶν ἀνωτέρω λόγων τῆς προσφωνήσεως πρὸς τὴν παπικὴν ἀντιπροσωπεῖαν.

Εὐελπιστοῦμεν, Παναγιώτατε, εἰς κατὰ τὸ δυνατὸν ταχύτεραν ἔλευσιν παρηγόρου πνοῆς ἀπὸ τῶν ὁρέων τῆς Μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τὰς, οὕτως εἰπεῖν, κοιλάδας τοῦ κλαυθμῶνος γενομένας καρδίας ἡμῶν διὰ τὰ ὡς ἄνω λεχθέντα καὶ γραφέντα καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν κίνδυνον διὰ τὴν ἐνότητα τῆς ἀγιοτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Β'

Λυπούμεθα καὶ ἀγωνιοῦμεν διὰ τὰς **πανθηρησκειακὰς συμπροσευχὰς**, τῶν ὁποίων εἶναι προφανὴς ὁ συγκροτηστικὸς χαρακτήρ.

Ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν συμπροσευχὴν τῆς **Ἀσσίζης (1986)**, δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐπαναλαμβάνωνται κατ' ἔτος αἱ πανθηρησκειακαὶ αὐταὶ ἐκδηλώσεις, διὰ νὰ λάβουν ὀδυνηρὰς διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους διαστάσεις εἰς τὴν ἐν **Ρουμανίᾳ** 12ην πανθηρησκειακὴν συμπροσευχὴν τῆς **30ῆς Αὐγούστου 1998**.

Διατὶ ἄρα γε πρέπει νὰ συμπαρασυρῶμεθα οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς τοιαύτας συμπροσευχὰς ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντας αὐτὰς ρωμαιοκαθολικοὺς παράγοντας, τῶν ὁποίων οἱ στόχοι ἐξυπηρετοῦν τὰς παπικὰς ἀξιώσεις διὰ πνευματικὴν ἀρχηγίαν εἰς τὴν Εὐρώπην, τοῦλάχιστον;

Ἐπιπλέον μία τοιαύτη πρακτικὴ συμπροσευχῶν **ἀντίκειται σαφῶς εἰς τοὺς Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας**. Δὲν ἔχετε, θεβαίως, συμμετάσχει Ὑμεῖς προσωπικῶς εἰς τοιαύτας συμπροσευχὰς, ἀλλὰ συμμετέσχον Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ μάλιστα Προκαθήμενοι Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὴν Ρουμανίαν ὁ παπικὸς καρδινάλιος καὶ ὁ Πατριάρχης εὐλόγησαν ταυτοχρόνως μικτὸν ἐκκλησίασμα ἐκ Ρωμαιοκαθο-

λικών, Ούνιτών και Ὁρθοδόξων.

Ἡ συμπροσευχή τῆς Ρουμανίας ἀνοίγει τὴν κερκόπορταν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ κινδυνεύσῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μίαν πνευματικὴν ἄλωσιν. Ὁ Μακ. Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἀδυνατεῖ, ὡς φαίνεται, νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν ἡγετῶν τῆς Χώρας του, ἡ ὁποία προβλέπει ἀνοίγματα πρὸς τὴν Δύσιν καὶ εἰς τὰ πλαίσια αὐτὰ προσφάτως ἐπραγματοποιήθη ἐπίσημος ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα εἰς Ὁρθόδοξον Χώραν, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἀμνηστεύονται ἄρα γε τὰ ἐπὶ αἰῶνας ἐγκλήματα τῶν Οὔνιτών εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἀποδεχόμεθα εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν ὑπαρξιν καὶ δραστηριότητα τῶν οὔνιτικῶν ομάδων;

Ἐφ' ὅσον, ἄλλωστε, οὐδεμία προοπτικὴ διαφαίνεται εἰς τοὺς ἑτεροδόξους Χριστιανούς νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ αἰρετικά δόγματα καὶ τὰς ἀντιευαγγελικὰς διδασκαλίας, **εἰς τὴν θὰ ἐξυπηρετήσουν αἱ συμπροσευχαί, παρὰ εἰς τὴν ἀμβλυνσιν τοῦ Ὁρθοδόξου αἰσθητηρίου καὶ συγκρητιστικὴν σύγκλισιν;**

Πῶς, τέλος, θὰ δικαιολογήσωμεν τὰς συμπροσευχὰς μετὰ ἑτεροθρήσκων; Ἀναγνωρίζουν ἄρα γε οἱ ἐκεῖ συμπροσευχόμενοι Ὁρθόδοξοι ἐκπρόσωποι ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἑτεροδόξων καὶ ἑτεροθρήσκων ὀρθῶς δοξολογεῖται καὶ λατρεύεται ὁ Θεός; Δὲν εἶναι ἡ τοιαύτη τοποθέτησις ἀντίθετος πρὸς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἐπομένως βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Εὐλαβῶς εἰσηγούμεθα ὅπως μερίμνη Ὑμῶν **διὰ πανορθόξου ἀποφάσεως ἀπαγορευθῶν αἱ συμπροσευχαί μετὰ ἑτεροδόξων καὶ μάλιστα ἑτεροθρήσκων**, αἱ ὁποῖαι ἀντίκεινται εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ προετοιμάζουν τὸ ἔδαφος διὰ τὴν πανθρησκείαν τῆς λεγομένης “Νέας Ἐποχῆς” ἐπὶ καταφρονήσει τῆς μοναδικότητος τῆς διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίας.

Γ'

Βαθυτάτην λύπην μᾶς προεξένησε καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ **περιοδικοῦ GOD & RELIGION, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον ἐξυπηρετεῖ τὸν διαθρησκειακὸν συγκρητισμόν.** Παρὰ τὴν διαβεβαίωσιν τῶν συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ

ὅτι δὲν σκοπεύουν εἰς τὸν συγκρητισμόν, ἐν τούτοις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκευολογικῆς προσεγγίσεως συγχρόνων θεμάτων προβάλλονται ἀπόψεις ποὺ παραθεωροῦν τὴν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ καὶ τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ δυστυχῶς προβάλλονται καὶ παραστάσεις ὑβριστικαὶ διὰ τὸ Πανάγιον πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὑπὸ τὴν προοπτικὴν αὐτὴν, **ἡ ὑποστήριξις τῆς τοιαύτης ἐκδόσεως δι' ἐπαινετικῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ ὠρισμένων ἐκκλησιαστικῶν προσώπων ἀποτελεῖ μέγιστον κίνδυνον παραπλήσεως τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν**, ὅτι πρόκειται διὰ Ὁρθοδόξου φρονήματος περιοδικόν.

Εἰδικώτερον μᾶς ἐλύπησεν ἡ παραχώρησις Ὑμετέρας εὐλογίας διὰ τὴν ἔκδοσίν του, καθὼς καὶ ἡ δημοσίευσις εἰδικῆς συνεντεύξεως, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς ἰσχυραὶ ἀποδείξεις ὅτι συμφωνεῖτε μετὰ τὴν γραμμὴν τῶν συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ.

Θέλομεν νὰ γνωρίζητε, Παναγιώτατε, ὅτι διὰ τὸ Σεπτόν Σας πρόσωπον καὶ διὰ τὸν θεσμόν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου τρέφομεν τὴν εὐλάβειαν, τὴν ὁποίαν ὀρίζουν ἡ παράδοσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μαρτυρικοῦ Γένους μας. Διὰ τοῦτο θλιβόμεθα ὑπερμέτρως βλέποντες εἰς τὸ περιοδικόν τοῦτο παρὰ ταῖς Ὑμετέραις φωτογραφίαις καὶ διαφημίσεις μετὰ φωτογραφιῶν ἡμιγύμων γυναικῶν καὶ ἄλλων σκηνῶν ἀπαδουσῶν πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ Ὑμετέρου λειτουργήματος.

Θεωροῦμεν ὅτι οἱ συντάσσοντες τὸ περιοδικόν προσποιούμενοι ἀντικειμενικότητα ἀποβλέπουν εἰς τὴν μείωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως διὰ τῆς συγκατατάξεως αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων ψευδῶν θρησκειῶν, ὡς τοῦτο ἐμφαίνεται ἀπὸ τὴν σχετικὴν ἀρθρογραφίαν. Μηνύματα, ὡς π.χ. «Θρησκεία: θυσία στὸ ἱερὸ τῶν θεῶν» μετὰ παράθεσιν τῶν συμβόλων τῶν θρησκειῶν παρὰ τὸν Χριστιανικὸν Σταυρόν, «Ὁ Θεὸς εἶναι παντοῦ» -ἐννοεῖται, εἰς ὅλας τὰς θρησκειάς-, «δὲν νομίζω, ΠΙΣΤΕΥΩ» -προδήλως, εἰς τὰ διαφημιζόμενα βιβλία περὶ Ἰσλάμ, Ἰουδαϊσμοῦ, Βουδδισμοῦ κ.λ.π., βεβαιοῦν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές.

Ἡ «ἀντικειμενικὴ» ἐπίσης παρουσίασις

σοβαρῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων μειώνει τὴν αὐθεντικότητα τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἠθικῆς. Ἡ προβαλλομένη φράσις π.χ. «ἡ καθιέρωση τοῦ μέτρου -ἐννοεῖ τὴν εὐθανασία- θὰ ἀποτελοῦσε ὀρθολογικὴ πράξις φιλανθρωπίας», συνιστᾷ ὑποσυνείδητον τοῦλάχιστον μῆνυμα ὑπὲρ τῆς εὐθανασίας.

Καθ' ἡμᾶς, ἀκόμη καὶ τινες τῶν ὁμιλούντων δῆθεν ἀπὸ Ὁρθοδόξου ἀπόψεως δὲν ἐκφράζουν κατὰ τὸ πλεῖστον τὰς ἀληθεῖς Ὁρθοδόξους θέσεις.

Διὰ τὴν τοιαύτην ὑπονόμευσιν τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ὄχι μόνον λυπούμεθα, ἀλλὰ καὶ πληρούμεθα ἱερᾶς ἀγανακτήσεως.

* * *

Παναγιώτατε,

Μὲ πόνον συντάσσομεν τὰς γραμμὰς αὐτάς. Βλέπομεν νὰ κυριαρχῇ εἰς τὸν κόσμον μία γενικευμένη ἀκηδία, τῆς ὁποίας ἀποτελέσματα εἶναι τὰ ἀνωτέρω ἀνησυχητικὰ φαινόμενα. Ἡ περὶ τὴν ἀληθῆ Πίστιν εὐαισθησία τῶν Ὁρθοδόξων ὁσημέραι ἀμβλύνεται, ἀκολουθοῦσα τὴν ἐκπτώσιν ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴν ἠθικὴν καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς ἀνθρωπίνης φιλαυτίας καὶ ἀλαζονίας. Ποία θὰ εἶναι ἡ κατάληξις;

Οἱ Ὁρθόδοξοι λαοί, κατὰ τὰς παρούσας δυσμενεῖς δι' ἡμᾶς συνθήκας, ἔχομεν ἀνάγκην πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως, διὰ νὰ ἀντιλαμβανώμεθα «τὶ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (Ρωμ. 12, 2).

Δὲν εἶναι ἴσως ἄσχετος πρὸς ταῦτα καὶ ἡ δεινὴ καταδρομὴ τῶν συγχρόνων βαρβάρων κατὰ τοῦ ὁμοδόξου Σερβικοῦ λαοῦ. Πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἐκτυλίσσειται Ἐ' Σταυροφορία διὰ νέαν ἄλωσιν τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν. Μήπως πρόκειται περὶ σημείου πρὸς ἀφύπνισιν ἡμῶν καὶ κατανόησιν ὅτι ὁ Κύριος ζητεῖ νὰ διατηρήσωμεν ἑαυτοὺς καθαροὺς ἀπὸ τῆς λύμης τοῦ συγκρητισμοῦ; Δὲν ἔχομεν ἄρα γε βεβαιότερον τὸν ἀποστολικὸν λόγον: «τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; ... διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος» (Β' Κορινθ. 6, 14-17), ὥστε ἡ ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξος Πίστις νὰ ἴσταται ἀκαινοτόμητος εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσι καὶ κήρυγμα σωτηρίας πρὸς πάντας;

Διατυποῦμεν υἱικῶς τὰς ἀνησυχίας μας ταύτας πιστεύοντες ὅτι δὲν θὰ παρίδητε τὴν φωνὴν τῆς δεήσεως ἡμῶν, ἀλλὰ θὰ τείνητε εὐήκοον οὖς εἰς αὐτὴν καὶ θὰ ἀναπαύσητε τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ σύνολον τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀποκαλύψει εἰκὼν παριστᾷ προσφυῶς μὲ γυναῖκα πετομένην εἰς τὴν ἔρημον καὶ διωκομένην ὑπὸ τοῦ Δράκοντος ζητοῦντος ἵνα καταπνίξῃ αὐτὴν καὶ ἐκπολεμήσῃ τοὺς λοιποὺς τοῦ σπέρματος αὐτῆς τοὺς τηροῦντας τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχοντας τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ (Ἀποκ. 12, 13-17).

Ἐπὶ δὲ τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν ἀγίαν Δεξιάν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ ἐπικαλούμενοι τὰς Πατριαρχικὰς καὶ πατρικὰς Ὑμῶν εὐχὰς, διατελοῦμεν μετὰ θαυμάτου καὶ προσήκοντος σεβασμοῦ

*Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει
Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι
τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν
τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω*

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Στὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἀπήντησε μὲ ἐπιστολὴν 22 σελίδων (!) μὲ ἡμερομηνίαν 3 Ἰουλίου 1999. Μέγα μέρος τῆς ἐπιστολῆς καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀποσπάσματα πατριαρχικῶν ὁμιλιῶν πού ἐξεφωνήθησαν εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου καὶ παρατίθενται γιὰ νὰ φανῇ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τοῦ Πατριάρχου.

Ἐπὶ τῆς οὐσίας, τώρα, προβάλλεται ὑπὸ

τοῦ Παναγιωτάτου τό ἐξῆς περιεργον ἐπιχείρημα: «**ἐχρησιμοποίησαμεν χάριν εὐγενείας πρῶτον πληθυντικὸν πρόσωπον, ἀντὶ τοῦ ἡχοῦντος ὡς ἀγροίκου δευτέρου**» (σελ. 16 ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς). Καὶ ἐπίσης: ἡ πρακτικὴ αὐτὴ «**εἶναι συνήθης εἰς χώρους ἀνωτέρας διανοήσεως, ὅπου τὰ νοήματα συλλαμβάνονται εἰς δεύτερον καὶ τρίτον ἐπίπεδον ὑπὸ τὸ γράμμα τῶν κειμένων**». (!)

Συνεπώς, συνεχίζει ο Παναγιώτατος, τό «ἡμῶν» θά πρέπει νά ἀναγνωσθῆ ὡς «ὕμῶν».

Δηλαδή, τό «οἱ πατέρες ἡμῶν» νοητέον ὡς «οἱ πατέρες ὑμῶν».

Δέν γνωρίζομεν ἐάν καί τί θά ἀπαντήσουν οἱ Ἁγιορεῖται, ἔχομεν ὁμως νά παρατηρήσωμεν τά ἑξῆς:

Παρομοία πρακτική κατά τήν χρῆσιν τοῦ λόγου δέν ἀπαντᾶται πουθενά στά γραπτά τῶν Ἁγίων Πατέρων. Οἱ Πατέρες ἀπευθυνόμενοι εἰς αἵρετικούς δέν ἐχρησιμοποιοῦσαν τό πρῶτον πληθυντικόν πρόσωπον γιά νά μήν θίξουν δῆθεν τούς αἵρετικούς. Ἡ χρῆσις τοῦ πρώτου προσώπου πληθυντικοῦ ἀντί τοῦ δευτέρου, θά παρουσίαζε καί τούς Πατέρας ὡς συμφωνοῦντας (ἄπαγε τῆς βλασφημίας) μέ τήν κακοδοξίαν καί τήν αἵρεσιν.

Εἶναι γνωστή ἡ διήγησις τοῦ Γεροντικοῦ πού ἀναφέρεται στόν Ἀβδᾶ Ἀγάθωνα:

«Ἐλεγον περί τοῦ Ἀβδᾶ Ἀγάθωνος, ὅτι ἀπῆλθον τινες πρός αὐτόν, ἀκούσαντες ὅτι μεγάλην διάκρισιν ἔχει· καί θέλοντες δοκιμάσαι αὐτόν εἰ ὀργίζεται λέγουσιν αὐτῷ· σύ εἶ Ἀγάθων; ἀκούομεν περί σοῦ ὅτι πόρνος εἶ, καί ὑπερήφανος· ὁ δέ εἶπεν· ναί, οὕτως ἔχει· καί λέγουσιν αὐτῷ· σύ εἶ Ἀγάθων ὁ φλύαρος καί κατάλαλος; ὁ δέ εἶπεν· ἐγώ εἰμί· λέγουσι πάλιν· σύ εἶ Ἀγάθων ὁ αἵρετικός; καί ἀπεκρίθη

οὐκ εἰμί αἵρετικός· καί παρεκάλεσαν αὐτόν λέγοντες· εἰπέ ἡμῖν διατί τοσαῦτα εἶπομέν σοι καί κατεδέξω, τόν δέ λόγον τοῦτον οὐκ ἐδάστασας; λέγει αὐτοῖς· τά πρῶτα, ἐμαυτῷ ἐπιγράφω· ὄφελος γάρ ἐστι τῇ ψυχῇ μου· τό δέ αἵρετικός, χωρισμός ἐστιν ἀπό τοῦ Θεοῦ, καί οὐ θέλω χωρισθῆναι ἀπό τοῦ Θεοῦ· οἱ δέ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν τήν διάκρισιν αὐτοῦ καί ἀπῆλθον οἰκοδομηθέντες». («Γεροντικόν» ἐκδ. «Ἀστέρος» 1961, σελ. 12, ε). Συνεπώς, δέν ἠμποροῦμε, γιά νά κερδίσωμε τάχα μέ τήν εὐγένειά μας τούς αἵρετικούς, νά παρουσιάζωμε τούς Ἁγίους μας ὡς συστοιχοῦντας μέ τήν αἵρεσιν ἢ ὡς ὑπευθύνους διά τό σχίσμα!

Ἐξ ἄλλου δέν ἦσαν μόνον παπικοί εἰς τό ἀκροατήριον τοῦ Πατριάρχου κατά τήν θρονικήν ἑορτήν. Ἦσαν καί πολλοί ὀρθόδοξοι. Εἰς αὐτούς ποία ἐντύπωσις ἐδημιουργεῖτο ὅταν ἤκουον ὅτι «οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχή θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως»;

Δέν ἐδημιουργεῖτο σύγχυσις καί ἀπορία;

Δέν νομίζομεν λοιπόν ὅτι τό πατριαρχικόν αὐτό ἐπιχείρημα ἀντέχει εἰς σοβαράν κριτικήν.

Θά ἀναμένωμεν ὁμως καί τήν ἀπάντησιν τῶν Ἁγιορεϊτῶν, ὅποτε καί θά ἐπανέλθωμεν.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ ἢ ΠΙΣΤΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ;

Τό φύλλο τῆς 18ης Μαΐου 1999 τῆς ἐφημερίδος «Καθολική» (ὄργάνου τῶν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτῶν) δημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ κ. Νικ. Γασπαράκη μέ τίτλο «Ὁ φανατισμός ὑπάρχει καί δῖα».

Ὁ σκοπός τοῦ ἀρθρογράφου δέν φαίνεται νά εἶναι ἀπλῶς νά «καταδείξει» τόν ἔντονο τάχα θρησκευτικό φανατισμό πού ὑπάρχει στήν Ἑλλάδα, ἐάν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι στίς ἡμέρες μας μεθοδεύεται ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στήν χώρα μας, ἀλλά καί νά προλειάνει τόν δρόμο γιά τήν ἔλευση τοῦ ποντίφηκα «συνιστώντας» σέ ὅσους δέν γνωρίζουν τά πράγμα-

τα νά μή εἶναι τόσο φανατικοί ἀπέναντι στόν Πάπα.

Ποῦ ἐντοπίζεται λοιπόν ὁ φανατισμός μας; Ἀρνούμαστε, λέγει, ὅτι ἀνήκουμε πνευματικά καί πολιτιστικά στήν Δύση· ἰσχυρίζομαστε ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι αἵρεση· διατηροῦμε στό ἑλληνικό Σύνταγμα ἄρθρα πού τάχα περιορίζουν τήν ἐλευθερία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν· δέν ἀναγνωρίζομε τήν πολιτιστική προσφορά τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμον καί τό ἐκπαιδευτικό της ἔργο στήν Ἑλλάδα ἀπό τό 1850 καί ἐντεῦθεν· καί ... ὅτι εὐκαίρως ἀκαίρως ὑβρίζομε τόν Πάπα.

Στήν Ἑλλάδα καλλιιεργεῖται, λέγει, θρησκευτικός φανατισμός, τήν στιγμή πού τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀναγνωρίζει «τήν Καθολική Ἐκκλησία ὡς ἀδελφή Ἐκκλησία, ταμειοῦχο τῆς θείας Χάριτος καί χορηγό τῆς Σωτηρίας, ὡς τόν ἕτερο πνεύμονα τοῦ χριστιανισμοῦ».

Κατ' ἀρχήν, στό ἐν λόγῳ ἄρθρο ὑπάρχει μία πολύ σημαντική πληροφορία. Ὅτι στούς λόγους τῆς πατριαρχικῆς προσφωνήσεως στήν παπική ἀντιπροσωπεία στίς 30 Νοεμβρίου 1998 οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ βρῖσκουν τήν ἀναγνώρισή τους ὡς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας ἀπό πλευρᾶς τῶν Ὁρθοδόξων.

Δέν εἶναι λοιπόν δικαία ἡ διαμαρτυρία τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων (βλ. σελ. 8-13 τοῦ παρόντος τεύχους) γιά ὅσα ἀνορθόδοξα ἐλέχθησαν τότε, καί δέν ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἀνησυχία τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ; Διότι ὁ ἀρθρογράφος Νικ. Γασπαράκης, πού σύμφωνα μέ πληροφορίες εἶναι ὁ νομικός σύμβουλος τῶν ἐν Ἑλλάδι Καθολικῶν, ἐπανέλαβε σχεδόν ἀτολεξεί τά λόγια τῆς πατριαρχικῆς προσφωνήσεως πού ἀναφέρονται στό θέμα αὐτό.

Ἐπομένως, ἐάν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀντιλαμβάνονται τά λόγια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὅπως ἀκριδῶς ἔχουν λεχθῆ, γιατί πρέπει οἱ Ἀγιορεῖτες πατέρες καί κατ' ἐπέκτασιν ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι νά ἐκδιάζουμε τήν γραμματικήν καί τό συντακτικό τῶν πατριαρχικῶν λόγων ὥστε νά τοὺς κατανοήσουμε ὀρθοδόξως; Ἐτσι βέβαια προτρέπει ἡ ἐπιστολή - δικαιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τήν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἄς ἔρθουμε τώρα στό κύριο θέμα τοῦ ἄρθρου: τόν θρησκευτικό φανατισμό πού δῆθεν ἐπιπολάζει στήν Ἑλλάδα.

Ὅσα θά ἀκολουθήσουν, δέν θά εἶναι συστηματική ἀνασκευή ὅσων ἀνιστορήτων ἐλέχθησαν ἀπό τόν παπικό ἀρθρογράφο. Θά εἶναι μᾶλλον ἐπισημάνσεις, ἱστορικές καί θεολογικές, πού θά δείχνουν ὅτι ὁ ρόλος τοῦ Βατικανοῦ ὑπῆρξε πάντοτε προβληματικός γιά τοὺς Ὁρθοδόξους, συχνά ἐχθρικός καί μερικές φορές πραγματικά καταστρεπτικός. Καί κάτω ἀπό τέτοιες προϋποθέσεις, ἡ στάση τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων ἐναντι τῆς ρωμαιοκαθολικῆς «ἐκκλησίας», καί πῶς συγκεκριμένα ἐναντι τοῦ Βατικανοῦ καί τοῦ Πάπα, δέν εἶ-

ναι φανατισμός ἀλλά δικαιολογημένη ἄμυνα.

Νά θυμηθοῦμε τίς Σταυροφορίες, τήν πρώτη ἄλωση τῆς Πόλης ἀπό τοὺς Φράγκους, τοὺς διαίους ἐκλατινισμούς, τήν ἐπάρατη Οὐνία καί τά παπικά ἱεραποστολικά τάγματα στά χρόνια τῆς τουρκοκρατίας. Ὅλα αὐτά γιά νά ἐπιτύχη ὁ Πάπας τήν ὑποταγή τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Ἄν αὐτά δέν εἶναι ἀρκετά, νά προσθέσουμε τήν ἀντεθνική στάση τῶν Καθολικῶν -ἢ καλύτερα «κατόλικων»- τῆς Ἑλλάδος κατά τήν ἐθνεγεσία τοῦ 1821 κατά τήν διάρκεια τῆς ἰταλικῆς κατοχῆς τοῦ 1941-44, τόν ρόλο τοῦ Βατικανοῦ στή μικρασιατική καταστροφή, στή διάλυση τῆς Γιουγκοσλαβίας καί τά δεινά τοῦ σερβικοῦ λαοῦ, στήν ἴδρυση τοῦ κρατιδίου τῶν Σκοπίων, κ.ἄ.

Πῶς μετά ἀπό αὐτά νά μὴν εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἑλληνες ἐπιφυλακτικοὶ ἐναντι τοῦ ρόλου τῆς παπικῆς «ἐκκλησίας»; Ὅταν μάλιστα διαπιστώνουν τήν ὑποκρισία τοῦ Βατικανοῦ, νά πραγματοποιεῖ διαλόγους ἀγάπης ἀπό τήν μιά καί νά ὑποστηρίζει τήν Οὐνία καί νά συμμετέχει στήν διάλυση ὀρθοδόξων κρατῶν ἀπό τήν ἄλλη;

Πῶς νά δεχθοῦμε ὅτι ἀνήκουμε πολιτιστικά καί πνευματικά στήν Δύση, ὅταν γνωρίζουμε τοὺς ἀγῶνες τῶν Ὁρθοδόξων Πατέρων, ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ τόν 14ο αἰῶνα καί ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου τόν 18ο αἰῶνα - γιά νά ἀναφέρουμε ἀντιπροσωπευτικά μόνο δύο ἀπ' αὐτούς - γιά νά σωθῆ ἡ Ὁρθόδοξη Ἀνατολή ἀπὸ τόν εὐρωπαϊκό οὐμανισμό στήν πρώτη περίπτωση καί ἀπὸ τόν εὐρωπαϊκό διαφωτισμό στήν δεύτερη;

Πῶς νά ἀρνηθοῦμε τήν διαχρονική αὐτοσυνειδησία μας ὡς Ὁρθοδόξων καί νά παύσουμε νά θεωροῦμε αἰρετική τήν ρωμαιοκαθολική «ἐκκλησία», πού μέ τά ἀντιευαγγελικά της δόγματα ἔχασε τήν ἀποστολική Πίστη καί δέν ἀποτελεῖ πιά ὀρθοδόξουσα Ἐκκλησία Χριστοῦ; Ἐπειδὴ ἐμμένουμε στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καί τήν παράδοση τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, εἴμαστε φανατικοί; Δέν ὑπάρχει ὀρθώτερος ὀρισμός τοῦ φανατικοῦ;

Ἄς μᾶς ἐπιτραποῦν, ἐπίσης μερικά ἐρωτήματα, γιά νά φανῆ ὅτι δέν ἀμφισβητοῦμε ἀδίκως ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Τίνος γεννήματα εἶναι ἡ Ἱερά Ἐξέτα-

ση, ή αποικιοκρατία, τό δουλεμπόριο τῶν μαύρων, ὁ ἀφανισμός τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς; Τίνος γεννήματα εἶναι ὁ τριακονταετής πόλεμος καί ἡ νύχτα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου; Τίνος γεννήματα εἶναι ὁ πρῶτος καί ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ἡ νεο-αποικιοκρατία καί οἱ ἀδιάκοπα συντηρούμενοι πόλεμοι στήν Ἀφρική, ὁ ρατσισμός τῆς «Εὐρώπης φρούριο» τῆς Συμφωνίας Σένγκεν, οἱ «ἀνθρωπιστικοί βομβαρδισμοί» τῆς Σερβίας καί τοῦ Κοσόβου;

Μέ ὅλα αὐτά δέν ἀρνούμεθα συλλήβδην τόν δυτικό πολιτισμό, ἀλλά ἐπισημαίνουμε ἐκδηλώσεις του πού μᾶς ἐπιτρέπουν νά θέσουμε μεγάλα ἐρωτηματικά στίς θεμελιώδεις ἀρχές του.

Κάτω ἀπό τό ἴδιο πρίσμα, χωρίς νά ἀρνούμεθα τυχόν ἐκπαιδευτικό ἔργο τῶν Καθολικῶν σχολείων στήν Ἑλλάδα, ἀναρωτιόμα-

στε: πού πηγαίνουν τά ἔσοδα τῶν σχολείων αὐτῶν; Μήπως γιά τήν οἰκονομική ἐνίσχυση τοῦ Βατικανοῦ; Καί εἶναι ἄραγε δέδαιο ὅτι εἶναι ἄμοιρα προσηλυτισμοῦ ἢ μήπως ἀναπόφευκτα ἐπηρεάζουν τίς ψυχές τῶν Ὁρθοδόξων μαθητῶν τους καί ἀμβλύνουν τίς συνειδήσεις τους;

Τελειώνοντας τό σχόλιο αὐτό ἔχουμε τήν συναίσθηση ὅτι δέν ἀπαντήσαμε σέ ὅλα τά ἐπιλήψιμα σημεῖα. Οἱ πιό εἰδικοί ἄς ἀσχοληθοῦν μέ τά πιό ἐξειδικευμένα. Ἐμεῖς θεωροῦμε χρέος μας νά τονίσουμε ὅτι ἡ κατηγορία γιά φανατισμό στό ἐν λόγω ἄρθρο σκοπεύει στό νά ἐξισώσει τήν Ὁρθοδοξία καί τήν αἵρεση στήν Ἑλλάδα καί νά ἀντιστρατευθῆ σέ ὅσους δέν συντάσσονται μέ αὐτή τή θέση, γιατί γνωρίζουν ὅτι αὐτή ἡ προοπτική συνιστᾷ πνευματική καί ἐθνική αὐτοκτονία.

ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ἐπιστροφή στήν ἀρχαία ἑλληνική λατρεία εἶναι ἓνα θέμα πού ἀπασχολεῖ ὠρισμένους κύκλους στήν Ἑλλάδα, ἰδίως αὐτούς πού θεωροῦν τόν Χριστιανισμό ἐβραϊκῆς προελεύσεως καί τόν Χριστιανικό πολιτισμό ξένο πρὸς τόν πολιτισμό τῶν Ἑλλήνων.

Το φαινόμενο αὐτό δέν ἔχει πάρει πρὸς τό παρόν διαστάσεις πού νά προκαλῆ τό δημόσια αἴσθημα. Κινεῖται μεταξύ περιθωριακῆς κουλτούρας καί δυσδιάκριτων ἀκόμη θεσμικῶν ἀλλαγῶν. Ὁ «γάμος» στόν Ὀλυμπο μέ ἰέρεια ἀπό τήν Ὀλυμπία, πρὸς τό παρόν προκαλεῖ θυμηδία. Καί ἡ ἔκδοσις περιοδικῶν, πού προβάλλουν τήν «ιερότητα» τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς θρησκείας, εἶναι κάτι πού δέν ἐντυπωσιάζει τό εὐρύτερο κοινό.

Παρά ταῦτα οἱ θεσμικές ἀλλαγές, πού δειλά καί δυσδιάκριτα ἐπιχειροῦνται πρὸς τήν κατεύθυνσι τῆς καλλιέργειας νεο-εἰδωλολατρικοῦ ἐνδιαφέροντος, εἶναι πολύ σπουδαιότερο ζήτημα ἐν προκειμένῳ. Διότι σημαίνει ὅτι στίς κρατικές δομές ὑπάρχουν παράγοντες πού ἐπιθυμοῦν καί προωθοῦν τέτοιες ἀλλαγές.

Στό περιοδικό CORPUS, ἀρ. 5, Μάιος 1999, γίνεται λόγος γιά «Ἐκπαιδευτικά προγράμματα Μουσείου Κυκλαδικῆς Τέχνης» πού ἐφαρμόζονται ἐδῶ καί 13 χρόνια στά Δημοτικά καί στά Γυμνάσια. «100.000 μαθητές εἶχαν τήν εὐκαιρία νά συμμετάσχουν στά προγράμματα αὐτά», γράφει τό σχετικό ἄρθρο.

Ἐάν ἐπρόκειτο γιά ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα εἰσαγωγῆς στήν ἀρχαιοελληνική μας κληρονομιά, δέν θά εἶχε λόγο νά συνταχθῆ τό παρόν σχόλιο. Διότι τά στοιχεῖα αὐτῆς τῆς κληρονομιάς εἶναι στίς ἡμέρες μας πολυτιμώτατα, καθοριστικά γιά τήν ἀντιμετώπισι τῆς «βαρβαρότητος» πού ἐπιβάλλεται σέ τομεῖς, ὅπως ἡ γλῶσσα μέ τήν ἐπιβολή τοῦ μονοτονικοῦ ἢ ἡ μουσική μέ τήν ἐπιβολή τῆς Ροc.

Ἡ ἐκπαιδευτική προσπάθεια αὐτοῦ τοῦ εἶδους θά ἀπαιτοῦσε τήν κάθαρι τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀπό τόν παγανισμό, πού οὕτως ἢ ἄλλως δέν κληροδοτήθηκε σέ μᾶς ἀπό τούς πατέρας μας ὡς ἀρχαιοελληνική κληρονομιά. Ὁ ἕλλην λόγος, ἡ ἑλληνική φιλοσοφία, ἡ ἑλληνική τέχνη, ἡ ἑλληνική

μουσική και άλλα σχετικά λειτούργησαν ως στοιχεία της ελληνικής και χριστιανικής μας κληρονομιάς. Λειτούργησαν ως όργανα εκφράσεως του Ευαγγελίου του Χριστού. Ο Θεός σαρκώθηκε και εισήλθε στον κόσμο στο πρόσωπο του Χριστού. Κατήργησε την αρχαία ειδωλολατρεία ως πλάνη, αλλά χρησιμοποίησε ως «γλωσσα» τον ελληνικό λόγο για να διατυπώσει την αλήθεια για τον Θεό και για τον κόσμο. Η αρχαία ελληνική κληρονομιά, κεκαθαυμένη από τον παγανισμό, ενσωματώθηκε στα πατερικά και εκκλησιαστικά κείμενα, στην τέχνη και την αρχιτεκτονική των Έκκλησιών, στην μουσική κ.ά. πτυχές της εκκλησιαστικής μας ζωής.

Δυστυχώς, οι εκπαιδευτικοί νόες που έξεπρόνησαν τα «προγράμματα Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης» όνειρεύονται την εκπαίδευση των μικρών μαθητών και στον αρχαιοελληνικό παγανισμό. Συμπεριέλαβαν και τό πρόγραμμα «Οί φίλοι μου τά ειδώλια», για τά παιδιά της Γ' Δημοτικού.

Έχουν, φαίνεται, οι εκπαιδευτικοί αυτοί παράγοντες ύπ' όψιν τους την αρχαιοελληνική παιδεία, πού καλλιεργήθηκε στην Ευρώπη μέ την Αναγέννησι. Έχουν ίσως λησμονήσει ότι ή αρχαιοελληνική παιδεία στην καθ' ήμās Ανατολή βαπτίσθηκε στην κολυμβήθρα της

Έκκλησίας και έφθασε μέχρις έμās καθαρή από τον παγανισμό.

Άραγε σήμερα τά «εκπαιδευτικά προγράμματα Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης» είναι προγράμματα ευρωπαϊκού - αναγεννησιακού προσανατολισμού; Σ' αυτή την περίπτωση τί επιδιώκουν; Νά δημιουργήσουν στά παιδιά μία οικειότητα μέ τίς μορφές των ειδωλίων - των αρχαίων μορφών πού παρίσταναν ειδωλολατρικές θεότητες - ώστε νά μη λειτουργή αϋθόρμητα ή Χριστιανική συνείδησι των παιδιών και νά μήν απορρίπτει τά σύμβολα της αρχαίας ειδωλολατρικής θρησκείας; Μήπως πρόκειται για θεσμικές εκπαιδευτικές αλλαγές πού μπορούν νά πλαισιώσουν και νά ευδοώσουν την υπάρχουσα διάθεσι και τάσι αποχριστιανισμού των νεοελλήνων;

Άν ή υπόθεσις αυτή αληθεύει, τότε αποτελεί μία τραγική επιλογή κάποιων νεοελλήνων. Γιατί θά σημάνη την απώλεια της ελληνικής ταυτότητός των στην χοάνη του θρησκευτικού συγκρητισμού της Νέας Έποχής. Και τό χειρότερο, θά σημάνη τον μέγιστο κίνδυνο της αποστασίας από τον αληθινό Θεό και Σωτήρα μας Ίησού Χριστό και την αιώνια απώλεια. Γι' αυτό άς προσέξουμε πολύ την ποιότητα των εκπαιδευτικών μας προγραμμάτων.

ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Άπό τό βιβλίο του Μακαριστού Γέροντος Παΐσιου του Άγιορείτου

«Μέ πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο»,

έκδ. Γ' Ησυχ. «Εύαγγ. Ίωάννης ό Θεολόγος», Σουρωτή 1999, σελ. 347-349.

Πολλοί άγιοι Μάρτυρες, όταν δέν ήξεραν τό δόγμα, έλεγαν. «Πιστεύω ό,τι θεόπισαν οι Άγιοι Πατέρες». Άν κάποιος τό έλεγε αυτό, μαρτυρούσε. Δέν ήξερε δηλαδή, νά φέρη αποδείξεις στους διώκτες για την πίστη του και νά τους πείσει, αλλά είχε εμπιστοσύνη στους Άγίους Πατέρες. Σκεφτόταν. «Πώς νά μήν έχω εμπιστοσύνη στους Άγίους Πατέρες; Αυτοί ήταν και πιό έμπειροι και ενάρετοι και άγιοι. Πώς έγώ νά δεχθώ μία άνοησία; Πώς νά άνεχθώ νά θρίξει ένας τούς Άγίους Πατέρες; Νά έχουμε εμπιστοσύνη στην παράδοση. Σήμερα, δυστυχώς, μπήκε ή ευρωπαϊκή ευγένεια και πάνε νά κάνουν τον καλό. Θέλουν νά δείξουν άνωτερότητα και τελικά πάνε νά προσκυνήσουν τον διάβολο μέ

τά δύο κέρατα. «Μιά θρησκεία, σου λένε, νά υπάρχει» και τά ίσοπεδώνουν όλα. Ήρθαν και σε μένα μερικοί και μου είπαν: «Όσο πιστεύουμε στον Χριστό νά κάνουμε μία θρησκεία». «Τώρα είναι σαν νά μου λένε, τούς είπα, χρυσό και μπακίρι, χρυσό τόσα καράτια και τόσα πού τά ξεχώρισαν, νά τά μαζέψουμε πάλι και νά τά κάνουμε ένα. Είναι σωστό νά τά ανακατέψουμε πάλι; Ρωτήστε έναν χρυσοχόο: «Κάνει νά ανακατέψουμε την σαβούρα μέ τον χρυσό;» «Έγινε τόσος άγώνας για νά λαμπικάρει τό δόγμα». Οι Άγιοι Πατέρες κάτι ήξεραν και άπαγόρευσαν τίς σχέσεις μέ αίρετικό. Σήμερα λένε: «Όχι μόνο μέ αίρετικό αλλά και μέ Βουδδιστή και μέ πυρολάτρη και μέ δαιμονολάτρη νά συμπροσευχηθούμε.

Πρέπει νά βρίσκονται στίς συμπροσευχές τους καί στά συνέδρια καί οί Ὁρθόδοξοι. Εἶναι μιὰ παρουσία». Τί παρουσία; Τά λύνουν ὅλα μέ τήν λογική καί δικαιολογοῦν τά ἀδικαιολόγητα. Τό εὐρωπαϊκό, πνεῦμα νομίζει ὅτι καί τά πνευματικά θέματα μποροῦν νά μπουν στήν Κοινή Ἀγορά. Μερικοί ἀπό τούς Ὁρθοδόξους πού ἔχουν ἐλαφρότητα καί θέλουν νά κάνουν προβολή, «Ἱεραποστολή», συγκαλοῦν συνέδρια μέ ἑτεροδόξους, γιά νά γίνεται ντόρος καί νομίζουν ὅτι θά προβάλλουν ἔτσι τήν Ὁρθοδοξία, μέ τό νά γίνουν δηλαδή ταραμοσαλάτα μέ τούς κακοδόξους. Ἀρχίζουν μετά οἱ ὑπέρ-ζηλωτές καί πιάνουν τό ἄλλο ἄκρο· λένε καί βλασφημίες γιά τά Μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν κ.λπ. καί κατασκανδαλίζουν ψυχές πού ἔχουν εὐλάβεια καί ὀρθόδοξη εὐαισθησία. Οἱ ἑτεροδόξοι ἀπό τήν ἄλλη ἔρχονται στά συνέδρια, κάνουν τόν δάσκαλο, παίρνουν ὅ,τι καλό ὑλικό πνευματικό βρίσκουν στούς Ὁρθοδόξους, τό περνᾶνε ἀπό τό δικό τους ἐργαστήρι, βάζουν δικό τους χρωμα καί φίρμα καί τό παρουσιάζουν σάν πρωτότυπο. Καί ὁ παράξενος σημερινός κόσμος ἀπό κάτι τέτοια παράξενα συγκινεῖται, καί καταστρέφεται μετά πνευματικά. Ὁ Κύριος ὁμως, ὅταν θά πρέπη, θά παρουσιάση τούς Μάρκους τούς Εὐγενικούς καί τούς Γρηγορίου Παλαμάδες, πού θά συγκε-

ντρώσουν ὅλα τά κατασκανδαλισμένα ἀδέλφια μας, γιά νά ὁμολογήσουν τήν ὀρθόδοξη πίστη καί νά στερεώσουν τήν παράδοση καί νά δώσουν χαρά μεγάλη στήν Μητέρα μας Ἐκκλησία. Ἐάν ζούσαμε πατερικά, θά εἶχαμε ὅλοι πνευματική ὑγεία, τήν ὁποία θά ζήλευαν καί ὅλοι οἱ ἑτεροδόξοι, καί θά ἄφηναν τίς ἀρρωστημένες τους πλάνες καί θά σώζονταν δίχως κήρυγμα. Τώρα δέν συγκινοῦνται ἀπό τήν ἁγία μας πατερική παράδοση, γιατί θέλουν νά δοῦν καί τήν πατερική μας συνέχεια, τήν πραγματική μας συγγένεια μέ τούς Ἀγίους μας. Αὐτό πού ἐπιβάλλεται σέ κάθε Ὁρθόδοξο εἶναι νά βάζη τήν καλή ἀνησυχία καί στούς ἑτεροδόξους, νά καταλάβουν δηλαδή ὅτι βρίσκονται σέ πλάνη, γιά νά μήν ἀναπαύουν ψεύτικα τόν λογισμό τους καί στερηθοῦν καί σ' αὐτή τήν ζωή τίς πλούσιες εὐλογίες τῆς Ὁρθοδοξίας καί στήν ἄλλη ζωή τίς περισσότερες καί αἰώνιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Ἔρχονται ἐκεῖ στό Καλύδι μερικά παιδιά Καθολικά μέ πολύ καλή διάθεση, ἔτοιμα νά γνωρίσουν τήν Ὁρθοδοξία. «Θέλουμε κάτι νά μᾶς πῆς, γιά νά βοηθηθοῦμε πνευματικά», μοῦ λένε. «Κοιτάξτε, τούς λέω· πάρτε τήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία καί θά δῆτε ὅτι κάποτε ἤμασταν μαζί καί μετά πού φθάσατε. Αὐτό πολύ θά σᾶς βοηθήση. Κάντε αὐτό καί ἄλλη φορά θά συζητήσουμε πολλά».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ἔ ΣΧΟΛΙΑ

Περί τοῦ «Ἰδρύματος Διαθρησκειακῶν καί Διαπολιτισμικῶν Ἐρευνῶν καί Διαλόγων» στή Γενεύη

Στό «Ἰδρυμα» αὐτό ἀναφερθήκαμε ἤδη στό προηγούμενο τεῦχος τῆς «Παρακαταθήκης». Ἐπανερχόμεθα, διότι ἔχουμε πρόσθετα ἐνδιαφέροντα καί ἀνησυχητικά στοιχεῖα.

Τό νεοεποχίτικο στίγμα τοῦ Κέντρου,στό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ ὁποίου Πρόεδρος εἶναι ὁ Σεβ. Ἐλβετίας κ. Δαμασκηνός Παπανδρέου, φαίνεται μεταξύ ἄλλων καί ἀπό τήν πρόθεσή του γιά «τὴν ἔκδοσιν ἐν ὄψει τῆς Τρίτης Χιλιετίας τριῶν Τόμων εἰς μίαν θήκην περιλαμβανόντων τό πρωτότυπον κείμενον τῶν ἱερῶν πηγῶν (μετά παραλλήλου ἐγκύριον μεταφράσεως αὐτῶν) τῶν ὡς ἄνω μονοθεϊστικῶν θρη-

σκευῶν (σημ. συντ.: ἰουδαϊσμοῦ, χριστιανισμοῦ καί ἰσλάμ), μέλλοντος νά ἀποτελέση σημεῖον ἀναφορᾶς ἐν τῇ πραγματώσει τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος». (Περ. «Ἐπίσκεψις» Ἄρ. 570-31.5.1999, σελ. 7)

Τό «Ἰδρυμα» θά ἔχει γραφεῖα καί στό Χιούστον τῶν Η.Π.Α. ὑπό τήν προεδρία τῆς κυρίας Μπούς (συζύγου τοῦ πρώην προέδρου τῶν Η.Π.Α.) καί στό Ἀμμάν τῆς Ἰορδανίας ὑπό τήν προεδρίαν Ἰορδανῆς πριγκιπίσσης.

Τό «Ἰδρυμα» θά ἔχει καί συμβουλευτική ἐπιτροπή τῆς ὁποίας πρόεδρος ὀρίσθηκε ὁ πρώην Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Τζώρτζ Μπούς. (Εἶναι αὐτός πού γιά πρώτη φορά μίλησε τό 1991, στή διάρκεια τοῦ «πολέμου τοῦ κόλπου», τόσο φανερά γιά τήν ἐπιδιωκομένη «Νέα τάξη Πραγμάτων»).

«Ἀνώτατο ὄν μέ ἀρσενικά καί θηλυκά χαρακτηριστικά»

λεπτικότητας Κώστας Ζουράρις.

Ἐναφερόμενος ὁ πάπας στήν ἀνάγκη νά ἀποδάλουν οἱ πιστοί (του) τίς χονδροειδεῖς ἀντιλήψεις πού ἔχουν περί παραδείσου καί κολάσεως, οἱ ὁποῖες μορφοποιήθηκαν κυρίως ἀπό τόν ποιητή Δάντη στά χρόνια τῆς Ἐναγεννήσεως, εἶπε νά μήν φαντάζονται τόν Θεό «ὡς ἕναν καλοκάγαθο γέροντα μέ μακριά κατάλευκη γενειάδα». «Εἶναι προτιμότερο, εἶπε ὁ πάπας, νά φανταζόμαστε τόν Θεό ὡς ἕνα ἀνώτατο ὄν, μέ ἀρσενικά, ἀλλά καί θηλυκά χαρακτηριστικά!» (Ἐλευθεροτυπία) 24.7.1999)

Σχόλιο: Ποιός εἶπε ὅτι ὁ παπισμός καί ὁ προτεσταντισμός εἶναι μακριά ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο; Αὐτά ἀκριβῶς πού εἶπε ὁ πάπας γιά ἀρσενικά καί θηλυκά χαρακτηριστικά στό Θεό, αὐτά λέγει καί ἡ «περιεκτική γλώσσα» καί ἡ «φεμινιστική θεολογία» τῶν προτεσταντῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Ἀγγλικανῶν ἀμφισβητεῖ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ!

Στό μήνυμά του γιά τήν Τρίτη Χιλιετία ὁ προκαθήμενος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἀμφισβητεῖ εὐθέως τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς ἱστορικό γεγονός!!

«Μπορῶ νά σᾶς πῶ μέ εἰλικρίνεια ὅτι, ἐνῶ εἴμαστε ἀπολύτως σίγουροι πῶς ὁ Ἰησοῦς ἔζησε καί μέ βεβαιότητα σταυρώθηκε, δέν μποροῦμε μέ τήν ἴδια βεβαιότητα νά γνωρίζουμε ὅτι ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν ἀπό τόν Θεό», ἀναφέρει ἐπί λέξει τό μήνυμα τοῦ «ἀρχιεπισκόπου» Τζώρτζ Κάρει.

Περιγράφει ἀκόμη τόν Ἰησοῦ ὡς ἀντικαθεστωτικό ἐπαναστάτη, ὑποστηρίζοντας ὅτι τό κήρυγμά Του καί ἡ ὀργανωμένη θρησκεία «δέν συμβαδίζουν ἐπιτυχῶς».

«Ὁ Χριστός περνοῦσε ἐλάχιστο χρόνο σέ ἐκκλησίες καί θρησκευτικά κτίρια», τονίζει ἀκόμη ὁ «εἰκονοκλάστης» ἀρχιεπίσκοπος, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀπόψεις αὐτές χαρακτηρίστηκαν ἀκόμη καί ἀπό τούς Ἄγγλους ὡς «ἐσχάτη προδοσία γιά τή Χριστιανική πίστη».

Δέν χρειάζεται νά θυμίσουμε τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν». (Α΄ Κορ. 15, 17).

Ἐπάρχουν θέματα τά ὁποῖα ἐπιδέχονται συζήτηση καί ἄλλα - ὅπως οἱ ἀπόψεις τοῦ ἀγγλικανοῦ «ἀρχιεπισκόπου» - στά ὁποῖα ἡ διαλεκτική ἀντιμετώπιση τοῦ ὑδριστοῦ μπορεῖ νά γίνει μέ μιά «κεφάτη ροχάλα» ὅπως ἔλεγε σέ παρόμοια περίπτωση καί ὁ δια-

Ὁ Δαλαί Λάμα στό Ναό τῆς Ἀναστάσεως!

Στίς ἀρχές τοῦ καλοκαιριοῦ ὁ Δαλαί Λάμα, πολιτικοθησκευτικός ἀρχηγός τοῦ θιβητιανοῦ βουδισμού, ἐπισκέφθηκε τά Ἱεροσόλυμα. Στό «τεῖχος τῶν δακρύων» τόν ὑποδέχθηκε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐτόνισαν ἀμφότεροι στούς λόγους πού ἀντήλλαξαν, τή σπουδαιότητα τῆς διαθησκευτικῆς συνεργασίας. Στή συνέχεια ὁ Δαλαί Λάμα ἐπεσκέφθη τόν Πάνσεπτο Ναό τῆς Ἀναστάσεως ὅπου τόν ὑπεδέχθη - καθώς ἔδειξε καί ἡ τηλεόραση - Ὁρθόδοξος κληρικός!

Δέν γνωρίζουμε ἐάν μπῆκε στό Ἱερό Κουβούκλιον ἢ ὄχι. Πάντως εἶναι λυπηρόν τό ὅτι στό θέμα αὐτό «μᾶς ἐφόρεσαν τά γυαλιά» οἱ μουσουλμάνοι, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νά δεχθοῦν τόν Δαλαί Λάμα.

Ποινή φυλακίσεως καί χρηματικό πρόστιμο σέ γιατρούς γιά ἐπιτέλεση καθήκοντος!

Προσφάτως ψηφίσθηκε στό θερινό τμήμα τῆς Βουλῆς ὁ νόμος γιά μεταμοσχεύσεις ἀνθρωπίνων ἰσθῶν καί ὀργάνων. Σύμφωνα μέ τόν νόμο αὐτόν «ὅταν ὁ θεράπων ἰατρός διαγνώσει νέκρωση τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελέχους... ὑποχρεοῦται νά προβεῖ... στή σύνταξη τοῦ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ θανάτου» (ἄρθρο 12, παρ. 6), διακόπτοντας τήν τεχνητή ὑποστήριξη τοῦ ἀσθενοῦς, ὅταν δέν πρόκειται ν' ἀκολουθήσει μεταμόσχευση.

Τό πρόβλημα εἶναι, ὅπως πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὑπάρχει ἀμφισβήτηση κατά πόσον ἡ «νέκρωση τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελέχους» (ἡ ὁποία ὁμως, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ειδικοί, δέν εἶναι δυνατόν νά γίνει μέ τήν κλινική μόνο ἐξέταση ἀπό τόν θεράποντα ἰατρό) συνιστᾷ τόν βιολογικό θάνατο τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ νέος νόμος προβλέπει ἐν προκειμένῳ ὅτι οἱ γιατροί, οἱ ὁποῖοι δέν διακόπτουν τήν μηχανική ὑποστήριξη τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν (ἀποσύνδεση ἀπό τόν ἀναπνευστήρα κ.λπ.) θά τιμωροῦνται μέ φυλάκιση μέχρι ἑνός ἔτους καί χρηματική ποινή τοῦλάχιστον δύο ἑκατομμυρίων δρχ. (ἄρθρο 20, παρ. 1)!

Ἀλήθεια ποιός θά προστατεύσει τήν ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως τῶν ἰατρῶν, ὅταν ἀποφασίζουν νά συνεχίσουν τήν προσφορά τῶν ὑπηρεσιῶν των πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς αὐτούς, καί πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐργάζονται ὑπὸ τό κράτος τέτοιων ἀπειλῶν στήν χώρα πού ἐφεῦρε καί ἐβίωσε τήν ἔννοια τῆς Δημοκρατίας;

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἀπό τόν κ. Δημήτριο Κόκορη, γνωστό ἀπό τὰ ἀντιαιρετικοῦ κυρίως περιεχομένου ἀξιόλογα βιβλία του, ἐλάβαμε τήν ἐπιστολή πού ἀκολουθεῖ:

Ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς συγχαρῶ γιά τό ὄντως ὀρθόδοξο περιεχόμενο τοῦ ἐντύπου σας «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ». Στό τελευταῖο τεῦχος ἀριθ. 6, γράφετε γιά τίς θέσεις ὀρισμένων ΔΥΣΤΥΧΩΣ ὀρθοδόξων περὶ μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν. Ὁ τρόπος πού διατυπώνεται ἀπό αὐτούς τούς ὀρθοδόξους ἢ φράσις «Μονοθεϊστικές Θρησκείες» δείχνει ὅτι κατατάσσουν τήν ὀρθόδοξο πίστη στό συνονθύλευμα τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου τούτου.

Ἔτσι, Ἰσλαμισμός καί Ἰουδαϊσμός κατ' αὐτούς, ἔχουν μέ τόν Χριστιανισμό ἓνα κοινό Θεό καί διαφέρουν σέ λεπτομέρειες στήν διδασκαλία.

Θά ἤθελα νά πῶ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι καθόλου μονοθεϊστική θρησκεία μέ τήν ἔννοια πού εἶναι τό Ἰσλάμ ἢ ὁ Ἰουδαϊσμός. Ὁ ἓνας Θεός τῆς Ὁρθοδοξίας καμιά σχέση δέν ἔχει μέ τόν Ἀλλάχ ἢ τόν Ἰεχωβά. Διότι ὁ

Θεός τῶν χριστιανῶν κατά τόν Μέγα Βασίλειο συμπληρώνεται ἐν τρισίν ὑποστάσεσιν. Θεός ὁ Πατήρ, Θεός ὁ Υἱός, Θεός τό Ἅγιον Πνεῦμα. Τρισυπόστατος ἢ θεότης. Ὁ ἓνας Θεός τῶν ἄλλων εἶναι μονοὑπόστατος. Πῶς λοιπόν μπορεῖ νά ἐξισωθοῦν μέ τόν Ἀληθινό Θεό;

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (Α' Ἰωάννου β', 23) λέγει «Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τόν Υἱόν οὐδέ τόν Πατέρα ἔχει». Δέχεται τό Ἰσλάμ ἢ ὁ Ἰουδαϊσμός τόν Υἱό ὡς Θεό ἴσο κατά πάντα μέ τόν Πατέρα; Ὁχι. Ἐπομένως οὐδέ τόν Πατέρα ἔχουν. Ἄρα Θεοὶ δέν ἔχουν. Εἶναι ἄ-θεοι.

Ἄστοχα λοιπόν ὀρισμένοι μιλοῦν γιά μονοθεϊστικές θρησκείες. Λές καί ὑπάρχουν ἓνα-Θεοὶ γιά κάθε θρησκεία. Μία πίστη ὑπάρχει τοῦ ἓνός Θεοῦ. Ἡ Ὁρθοδοξία. Ὅλες οἱ ἄλλες εἶναι ἄ-θεϊστικές θρησκείες.

Μετά σεβασμοῦ
Δ. Κόκορης

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιᾶς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)

Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254

Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Μοναχὸν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην

Τ.Θ. 18407

540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση,
ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως.